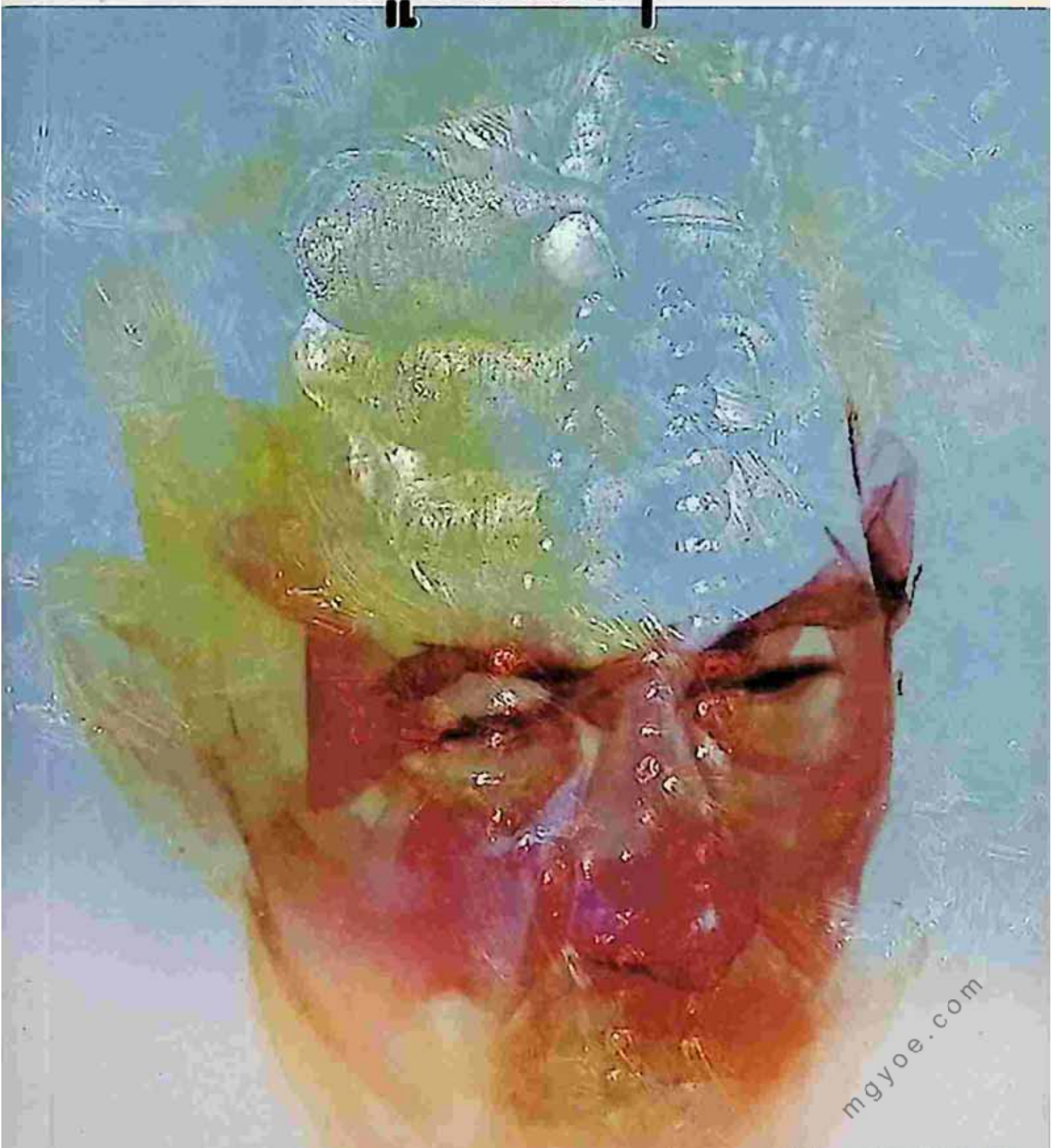

mgyc.com

ရွှေအောင် သူတော်စိန်

mgyc.com

designed by tin htoon

မြန်မာ့ဂီတနိပါတ်

mglobe.com

ရွှေအေးအင်း ပုထိုးစိန်

SOD0079
2,200.00 KS

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း - တင်ထွက်:

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်အိတ်ရည်ထွန်း၊ ဂျူတီစာပေ၊ (၀၂၀၇၇)၊

ဓမ္မာရုံလမ်း၊ လှိုင်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၃)

အမှတ် - ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀ ဇန်နဝါရီလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ (ပထမအကြိမ် - ၁၉၆၅)

အုပ်စု ၅၀၀။

ရောင်းဈေး ၂၂၀၀ ကျပ်

သုတေသနစီမံ ရွာဒေါင်း

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	က
- စာရေးသူ၏အမှာစာ	င
၁။ နဂါးစော်ဘွား၏ သရဖူ	၁
၂။ ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက် (၁)	၂၄
၃။ ဓားဘိုးထွန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်း	၅၆
၄။ ဒုတိယ စံရှားလော	၈၁
၅။ သုံးသောင်းတန် ပုရပိုက်	၁၀၀
၆။ ရှယ်ယာဈေး ကစားခြင်း	၁၂၂
၇။ ကပြားညီနောင်ကို တစ်ပတ်ရိုက်ခြင်း	၁၄၉
၈။ ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက် (၂)	၁၇၅
၉။ ကျွန်းသစ်စိုက်ပျိုးရေး ကုမ္ပဏီလီမိတက်	၂၀၅
၁၀။ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်သူကို ဆုံးမခြင်း	၂၃၁

တွဲဖက်ထုတ်ဝေသူ၊ 'နယူးဘားမားသတင်းစာတိုက်' စက္ကရီတေရီ (၁၉၂၆)၊ ပဲခူးမြို့ ခရစ်ယာန်စာပေအသင်း ဘာသာပြန်ဆရာ(၁၉၃၀)၊ 'သူရိယသတင်းစာ'အယ်ဒီတာ (၁၉၃၆)၊ 'လူထုသတင်းစာ' အယ်ဒီတာချုပ်၊ 'လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်သတင်းစာ' အယ်ဒီတာချုပ် စသည်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ) ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တရုတ်နိုင်ငံ၊ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံများသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

၁၉၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ညတွင် ရန်ကြီးအောင်ဝတ္ထုကို ပထမဆုံးရေးသည်။ ဝတ္ထုရှည် ၅၀ ကျော်၊ ဝတ္ထုတို ၃၀၀ ကျော်ကို ဆီလျော်အောင် မှီငြမ်းပြု၍လည်းကောင်း၊ တိုက်ရိုက်မြန်မာပြန်၍လည်းကောင်း ရေးသားခဲ့သည်။ စုံထောက်မောင်စံရှား၊ ဂျမဒါကိုကိုကြီး၊ ရူပနန္ဒီ၊ ရူပကလျာနီ၊ ပထမဆရာသိန်း၊ ဇော်ဟိတ်၊ သူတော်စိန်စသည်တို့မှာ ထင်ရှားသော အမှီးဝတ္ထုများဖြစ်သည်။ ရတနာသိုက်၊ မျှော်တလင့်လင့်၊ သူရဲကောင်းသုံးယောက်၊ သွေးစုပ်မြေ စသည်တို့မှာ တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများဖြစ်သည်။ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုရှည် ၅ အုပ်တွင် ရန်ကြီးအောင်မှာ ထင်ရှား၏။ ဘာသာရေး၊ အထွေထွေ ဗဟုသုတ၊ ခရီးသွားမှတ်တမ်း၊ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ကျန်းမာရေးနှင့် ကြီးပွားရေးစာအုပ်များကိုလည်း ပြုစုခဲ့သည်။ မျှော်တလင့်လင့်ဖြင့် ၁၉၅၂ ခု စာပေဗိမာန်ဘာသာပြန်ဆု၊ သွေးစုပ်မြေဖြင့် ၁၉၅၅ ခု စာပေဗိမာန်ဘာသာပြန်

ဆု၊ တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့် အတွေးအခေါ်များ
ဖြင့် ၁၉၆၁ ခုနှစ် စာပေဗိမာန် သုတပဒေသာဆုရရှိခဲ့
သည်။

၁၉၇၃ ခု၊ ဩဂုတ် ၁၀ ရက်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

စာရေးသူ၏ အမှာ

အချို့သော စာပေဝေဖန်ရေးသမားများက ဝတ္ထု ဇာတ်လိုက်ဆိုလျှင် အကျင့်စာရိတ္တအရာ၌ ဘုန်းကြီး ရဟန်းများသဖွယ် “ခြောက်ပြစ်ကင်းသဲလဲစင်” ရှိထိုက် သကဲ့သို့ယူဆကြ၏။ ၎င်းအယူအဆကို ကျွန်ုပ်သဘော မတူနိုင်ချေ။

ရဟန်းတော်များအဖို့ကား ကောင်းချင်တိုင်း ကောင်း၊ ဖြူစင်ချင်တိုင်းဖြူစင်ကာ လူပရိသတ်က ကြည်ညိုကြဖို့သာရှိ၏။ လူပုဂ္ဂိုလ်များအဖို့မှာ အထူး သဖြင့် “ဇာတ်လိုက်များ” အဖို့မှာ သဘာဝကျအောင် ရေးသားတင်ပြခြင်းဖြစ်သောကြောင့် “ကောင်းလွန်း အားကြီးသည်” သို့မဟုတ် “ဖြူစင်လွန်းအားကြီးသည်” ယုံနိုင်ဖွယ်ရာမရှိဟု ပြောဆိုခြင်းခံရတတ်ပေသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်၏အဘိုးဖြစ်သူက ပြောဖူး သော စကားတစ်လုံးကို တင်ပြလို၏။ မြင်းများမှာ သန္ဓေကောင်းလှတယ်ဆိုလျှင် အီးပေါသော ဖြစ်တတ်

တာပဲကွဲ၊ သတ္တိကောင်းပြီး တကယ် 'စွန့်' တဲ့မြင်းဆိုလျှင်
အပြစ်ကလေး တစ်ချက်တလေတော့ ပါတတ်တာချည်း
ပဲ။ လူမှာလည်းဒီလိုပဲ ငါ့မြေးရဲ့၊ ကောင်းလွန်းလျှင် မစွဲ
ဘူး။ ဘုန်းကြီးလူထွက်တွေ ကြည့်ပါလားကွဲ' ဟု အဘိုး
ဖြစ်သူက ပြောဖူးလေသည်။

ဤဝတ္ထု၌ပါရှိသော ဇာတ်လိုက် သူတော်စိန်မှာ
အချို့သော ဝေဖန်ရေးသမားများ၏ အကြိုက်မဟုတ်ဘဲ
ချွတ်ယွင်းချက်ပါရှိသည်မှန်၏။

သို့သော် သူ၏ ချွတ်ယွင်းချက်မှာ ညစ်ပတ်ယုတ်
မာခြင်း မဟုတ်သည့်ပြင် သူ၏ စွန့်စားသော စိတ်နေ
သဘောထားသည် သူ၏ ချွတ်ယွင်းချက်ကို ပြေပျောက်
စေနိုင်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆသည့်အတွက်ကြောင့် သူတော်
စိန်၏ အကျင့်စာရိတ္တကို စာဖတ်ပရိသတ်သို့ ရဲရဲကြီး
တင်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

မြေပုံအေး

၂၃-၇-၆၅

နဂါးစော်ဘွား၏ သရဖူ

အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိသော စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသန်းဖေ၏ ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်ဖြူအနည်းငယ် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိရာ ဆံပင်ဖြူ တစ်ပင်လျှင် သူတော်စိန် ခေါ် ဘကျော်လှ၏ အမှုတစ်ခုအတွက် ပေါက် ရောက်ရသည် ဖြစ်သည်ဟု ပုလိပ်ဘက်ဆိုင်ရာနှင့် လူဆိုးဂိုဏ်းသား များအနက်တွင် စွပ်စွဲပြောဆိုလျက်ရှိရာ အောက်တွင် ဖော်ပြလတ္တံ့သော အမှုမှာ စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသန်းဖေအား ၄၁ ပင်မြောက် ဆံပင်ဖြူကို ပေါ်ပေါက်စေသည်ဟူ၍လည်း ပြောကြ၏။ ဤသို့ဆိုခြင်း အားဖြင့် ဘကျော်လှသည် ရန်ကုန်မြို့နယ်တစ်ဝိုက်တွင် အင်စပိတ်တော် ဦးသန်းဖေအား အမှုပေါင်း ၄၀ နှင့် အကြိမ်ပေါင်း ၄၀ မျှ ဦးခေါင်းရှုပ် စေအောင် ဒုက္ခပေးခဲ့ဖူးပြီဟူ၍ နားလည်ကြရပေမည်။

ယခုခေတ်၌ ချင်းလူမျိုးတို့၏ အကြီးအကဲဖြစ်သော ဒူးဝါးနောင် သည် ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာသည့်အခါ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးက အသိ အမှတ်ပြုကာ ဥက္ကောဋေယျ ဖြစ်ကြရသော်လည်း လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့် အချိန်ကမူကား နဂါးလူမျိုးတို့၏အကြီးအကဲဖြစ်သော ဩရိဘောသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာစဉ်က ထိုမျှလောက်

အသိအမှတ်ပြုခြင်းမရှိကြဘဲ သတင်းစာတိုက်နှစ်တိုက်မှ သတင်းထောက်များ လာရောက်တွေ့ဆုံသည်မှတစ်ပါး မြို့သူမြို့သားတို့မှာ 'စော်ဘွားတစ်ယောက် ဆိုက်ရောက်လာသည်' ဟူ၍ ပြောသံဆိုသံကြားလိုက်ရရုံမျှသာ ရှိပေ၏။

ထိုအခါက သူရိယနှင့် မြန်မာ့အလင်း သတင်းထောက်တို့သည် ဩရိဘော တည်းခိုလျက်ရှိသော မင်တိုမင်ရှင်ဟိုတယ်သို့ လာရောက်၍ နဂါးစော်ဘွားနှင့် တွေ့ဆုံကြပြီးလျှင် အများပြည်သူတို့ သိလိုကြသော သတင်းများကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြရာ၊ နောက်တစ်နေ့နံနက် သူရိယ သတင်းစာ၌ ဖော်ပြပါရှိသည်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။

နဂါးစော်ဘွား ဆိုက်ရောက်လာခြင်း

နဂါးလူမျိုးတို့၏ အကြီးအကဲဖြစ်သော ဩရိဘောသည် ရန်ကုန်သို့ ယမန်နေ့က ဆိုက်ရောက်လာ၍ မင်တိုမင်ရှင်ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုလျက်ရှိကြောင်း၊ လာရောက်သောကိစ္စမှာ ပီအေကုမ္ပဏီတွင် အဖိုးငွေ ၅၀၀၀၀ တန် သရဖူတစ်ခုမှာထားခဲ့ရာ ယခုအခါပြီးစီးပြီဖြစ်၍ စော်ဘွားကိုယ်တိုင် အဖိုးငွေပေးချေ၍ ထိုကုမ္ပဏီမှ သရဖူကိုဆောင်ယူသွားရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ သရဖူမှာ မိုးကုတ်ပတ္တမြားများနှင့် နီလာတို့ဖြင့် ခြယ်လှယ်ထားလျက်ရှိရာ အောက်ထပ်မှာ ငွေသားဖြင့်ပြုလုပ်၍ အထွတ်မှာ ရွှေသားဖြင့်ပြုလုပ်ထားကြောင်း၊ ပီအေကုမ္ပဏီသည် ရက်ချိန်းပေးထားသည့် အတိုင်း သရဖူကို လုပ်ကိုင်ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ နဂါးစော်ဘွားသည် ထိုသရဖူကို ပီအေကုမ္ပဏီတိုက်မှ မင်တိုမင်ရှင်ဟိုတယ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းထားကြောင်း၊ နဂါးစော်ဘွားမှာ

အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိ၍ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့် ရှိသည့် ပြင် နဂါးလူမျိုးပင် ဆိုရသော်လည်း မွန်ရည်သပ်ရပ်သော ရုပ်လက္ခဏာရှိသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ မျက်ခုံးတုတ်တုတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းကောင်းနှင့် ပန်ချာပီကဲ့သို့ ထူထဲသော မုတ်ဆိတ်ကြီးရှိရာ စင်စစ်မှာ လူချောလူလှ တစ်ယောက်ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိသော်လည်း မုတ်ဆိတ်ကြီး ဖျက်သည်အတွက်ကြောင့် လူအိုတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ဇော်ဘွားသည် သိုက်မြိုက်သော အမူအရာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သတင်းထောက်အား စကားလက်ခံပြောဆို၍ မိမိလူမျိုး၏ ဓလေ့ထုံးစံများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြကြောင်း။

ထူးဆန်းသော ထုံးစံတစ်ခုမှာ သူ၏ နယ်မှ မိန်းမများသည် အိမ်ထောင်ပြုခါနီး အချိန်တွင် ဇော်ဘွားနှင့် အတူ သုံးရက်မျှ လာရောက်နေထိုင်ရသည်ဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့ နေထိုင်ခြင်းသည် မိန်းမများအဖို့ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုကဲ့သို့ မှတ်ယူခဲ့သည်ဖြစ်၍ မိန်းမ၏ဂုဏ်အဆင့်အတန်းအလိုက် ဇော်ဘွားအား လာဘ်သပ်ပကာပေးကြရသည်ဆိုကြောင်း၊ ငွေတစ်ရာပေးနိုင်သော မိန်းမမှသည် တစ်ထောင်နှစ်ထောင် ပေးနိုင်သော မိန်းမများအထိ အဆင့်အတန်း အမျိုးမျိုးရှိကြလေရာ ငွေတစ်ရာမတတ်နိုင်သဖြင့် ဇော်ဘွားထံသို့ လာရောက်နေထိုင်ခြင်း မပြုနိုင်သော မိန်းမများမှာ တစ်သက်ပတ်လုံး ဂုဏ်သိန်နိမ့်ကျ၍ အခြားသူတို့က အဖက်မလုပ်ဘဲ ရှိတတ်ကြသည်ဆိုကြောင်း၊ ဇော်ဘွားသည် မိမိနယ်သားများထံမှ အခြားသော အခွန်

အကောက်များကို ယူသည်မရှိဘဲ ဤနည်းအားဖြင့် ရရှိသော အခွန်တော်သည်ပင်လျှင် နှစ်စဉ် တစ်သောင်းကျော် နှစ်သောင်းမျှ ရရှိသည်ဆိုကြောင်း၊ နဂါးစော်ဘွားသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် တည်းခို၍ ဘိုင်စကုပ်ဓာတ်ကားများ ရှုစားပြီးနောက် သူ၏ နယ်သို့ ပြန်သွားလိမ့်မည်ဟု သိရှိရကြောင်း။

*

နောက်တစ်နေ့တွင် နဂါးစော်ဘွားသည် စာတိုက်မှ ပို့စကတ် တစ်ခုရရှိလေရာ ထိုပို့စကတ်တွင် စော်ဘွား၏ လိပ်စာမှတစ်ပါး အခြားသော စာလုံးများမပါဘဲ ခဲတံဖြင့် အကြမ်းရေးခြစ်ထားသည့် ဖိုးသူတော်ရုပ် တစ်ခုသာလျှင် ပါရှိလေရာ ထိုဖိုးသူတော်ရုပ်မှာ ကျပ်ကိုလွယ်ကာ တောင်ငွေးတစ်ချောင်းကိုင်လျက် ရှိလေ၏။ စော်ဘွားသည် ထိုပို့စကတ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သဖြင့် ဟိုတယ်မန်နေဂျာအား ပြလေရာ မန်နေဂျာသည် စုံထောက်မင်းထံသို့ ချက်ချင်းပင် တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်လေ၏။ မကြာမီအတွင်း စုံထောက်မင်းကြီး၏ လူယုံတော်ဖြစ်၍ စုံထောက်ဘက်ဌာနတွင် အလွန်တရာ နာမည်ကြီးလှသော စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသန်းဖေသည် မင်တိုမင်ရှင်ဟိုတယ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၍ နဂါးစော်ဘွားနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြလေ၏။

ဦးသန်းဖေသည် ဖိုးသူတော်ရုပ်ပါသော ပို့စကတ်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိအား ကြိမ်ဖန်များစွာ ဒုက္ခပေးခဲ့၍ ဦးခေါင်းရှုပ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသော သူတော်စိန် ခေါ် ဘကျော်လှ၏ လက်ချက်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟု ချက်ချင်းပင်ယူဆ၍ ပို့စကတ်၏ ထောင့်စွန်းတွင် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြာသပတေးနေ့ (Thursday) ဟူသော စာလုံး

များကို အင်္ဂလိပ်အက္ခရာဖြင့် ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နာမည်ကျော်လူဆိုးကြီး ဘကျော်လှသည် ကြာသပတေးနေ့တွင် စော်ဘွား၏ သရဖူကို ရအောင်ယူမည်ဟူ၍ အချက်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဦးသန်းဖေက အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူသည်ဖြစ်၍ မျက်လုံးများပြူးသွားလေ၏။

စော်ဘွား ။ ။ “ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ခင်ဗျာ”

ဦးသန်းဖေ ။ ။ “ဘာဖြစ်ရမလဲ စော်ဘွား၊ ခင်ဗျားရဲ့ သရဖူကို လူဆိုးက ယူမလို့တဲ့”

ဘွား ။ ။ “သူယူချင်တိုင်း ဖြစ်ရမှာတဲ့လားဗျ”

ဖေ ။ ။ “အဲလေ... သူယူချင်တိုင်း ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်မဆို လိုပါဘူး။ သို့သော် မရရအောင်ယူမယ်လို့ သူကဆို ထားတယ်”

ဘွား ။ ။ “ယူကြည့်စမ်းပါ ခင်ဗျာ။ ကျုပ်မှာလည်း တပည့်တွေ၊ လက်နက်တွေ ပါပါတယ်။ ကျုပ်မကြောက်ပါဘူး”

ဖေ ။ ။ (ဦးခေါင်းယမ်းလျက်) ‘စော်ဘွားက ဒီအကောင် အကြောင်းကို မသိသေးပဲကိုး။ ကျွန်တော့်ကို သူဒုက္ခ ပေးတာများလှပြီ။ စော်ဘွားမှာ တပည့်တွေ၊ လက်နက် တွေရှိပေမဲ့ ကျွန်တော်စိတ်မချဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်လူများ လာပြီးစောင့်ရှောက်ပါရစေ’

ဘွား ။ ။ (စိတ်ရှုပ်ဟန် လက္ခဏာဖြင့်) ‘ခင်ဗျားတို့ရန်ကုန်က တယ်ရှုပ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ လူဆိုးဖမ်းတာ အလွယ်ကလေးပဲ။ ဒီအကောင်ဆိုးတယ်ထင်ရင် သူ့ ဖမ်းပြီး ခေါင်းဖြတ်ပစ်လိုက်ရင် အေးတာပဲ”

ဖေ ။ ။ “ကျွန်တော်တို့ဆီက ဥပဒေနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့

ဆီမှာလို လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး ဇော်ဘွားရဲ့။
လူဆိုးမှန်းသိပေမဲ့ ရုံးတင်၊ တရားစွဲပြီး တရားသူကြီးက
အပြစ်ရှိတယ်လို့ အမိန့်မချမချင်း ကျွန်တော်တို့ပုလိပ်
က လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့နိုင်ဘူး ဇော်ဘွားရဲ့။”

ဘွား ။ ။ “ဟာ... ခင်ဗျားတို့ဥပဒေ သိပ်ရှုပ်တယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့နေစမ်း
ပါဦး၊ ဒီလူဆိုးဟာ ဘယ်သူလဲလို့ ခင်ဗျားသိတယ်ဆို”

ဖေ ။ ။ “ဖိုးသူတော်ရုပ်ပါလေတော့ သူတော်စိန်ဆိုတဲ့ ဘကျော်
လှပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ။ ဒီလူက လူဆန်းခင်ဗျာ၊ လူမြင်တိုင်းကို
သူမတိုက်ဘူး။ ခင်ဗျားက မိန်းမပျိုကလေးများဆီက
“ခြေတော်တင်ခ” တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ အခွန်ကောက်တယ်
ဆိုလို့ မခံချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်ပြီး ခင်ဗျာသရဖူကို လုယူမယ်
လို့ ကြံစည်ဟန်တူတယ်”

ဘွား ။ ။ “ခြေတော်တင်ခဆိုတာ ဘာလဲဗျ”

ဖေ ။ ။ “ခင်ဗျားနဲ့အတူ သုံးလေးရက်လာနေတဲ့အတွက်
မိန်းကလေးများက ငွေပေးရတယ်ဆို မဟုတ်လား”

ဘွား ။ ။ “ဒါ ဘာဖြစ်သလဲဗျ”

ဖေ ။ ။ “ခင်ဗျားကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့
ခင်ဗျားဟာ မိန်းကလေးနဲ့လည်း အတူနေသေးရဲ့၊ ငွေ
လည်း ယူသေးရဲ့။ အဲဒါကိုသူက မခံချင်ဘူးဗျ”

ဘွား ။ ။ “ဒါ ဘာဖြစ်သလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ မြန်မာပြည်မှာ ကျုပ်
နေရင် ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူးလား”

ဖေ ။ ။ “ဟာ... ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနယ်နဲ့ ခင်ဗျားမို့
ဒီနည်းနဲ့ရတာ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာဆိုရင် ငွေမရတဲ့
အပြင် ဝိုင်းရိုက်ကြလိမ့်မယ်”

ဘွား ။ ။ “ဪ... ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့လူတွေ အားကြီး နားမလည်သေးဘူး”

ဖေ ။ ။ “ရှိပါစေတော့ဗျာ၊ နားမလည်ဘူး ထားလိုက်ပါတော့။ ဒါထက် ပို့စကတ်ပေါ်မှာ ‘ကြာသပတေးနေ့’ လို့ ရေး ထားတယ်ဗျ၊ ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးရှိပြီ။ ဒီတော့ကာ ဒီကနေ့ ညသန်းခေါင် ၁၂ နာရီအချိန်က နက်ဖြန်သန်းခေါင် ၁၂ နာရီအတွင်း ကြာသပတေးနေ့ဖြစ်တယ်။ ဒီအချိန် အတွင်းမှာ ခင်ဗျာသရဖူကို သူယူမယ်ဆိုထားတယ်”

ဘွား ။ ။ “ဟုတ်လား၊ တယ်ရဲတဲ့သူပါလား။ သူလာမယ်ဆိုတာ ကို ရက်ချိန်းပေးလိုက်သေးတယ်လား”

ဖေ ။ ။ “အစစ်ပဲ စော်ဘွား၊ ဘကျော်လှဆိုတဲ့ လူဆိုးက ဒီပြင် လူဆိုးနဲ့မတူဘူး စော်ဘွား၊ သူလုပ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ် အောင်လုပ်တာပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုမိအောင် ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတာများလှပြီ၊ တစ်ခါမှ မမိဘူး”

ဘွား ။ ။ “ဪ... ဟုတ်လား။ ကောင်းပြီ၊ ဒီတစ်ခါမိအောင် ဖမ်းလိုက်ဗျာ”

ဖေ ။ ။ “ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်တကွ ကျွန်တော့်လူများကို ဒီအခန်းမှာ စောင့်ရှောက်ဖို့ခွင့်ပြု ပါ စော်ဘွား”

ဘွား ။ ။ “ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျားသဘောရှိ လုပ်ပါ”

*

မင်တိုမင်ရှင် ဟိုတယ်၌ စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသန်းဖေနှင့် အတူ သူ၏တပည့်စုံထောက်များ၊ စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသည့် အကြောင်း

ကို သတင်းစာများ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြလေရာ ဘကျော်လှသည် ထိုအကြောင်းအရာများပါရှိသော သတင်းစာကို မိမိ၏လက်ထောက် ခင်ခင်စိန်နှင့်အတူ ဘုံဘေပျော်ပွဲစားရုံအတွင်းရှိ အခန်းငယ်ကလေး တစ်ခုအတွင်း ဖတ်နေကြလေ၏။ ဘကျော်လှသည် အသက် ၂၀ ကျော် မှု အရွယ်ရှိ၍ ရုပ်ရည်ချောမောသော ခေတ်ပညာတတ် မိန်းမပျိုကလေး ကို သူ၏လက်ထောက်အဖြစ် အသုံးပြုလေ့ရှိလေရာ ထိုမိန်းကလေးသည် အချို့သောအလုပ်တိုက်များတွင် စာရေးမကလေးအဖြစ် အလုပ်လုပ်ခြင်း အားဖြင့် လျှို့ဝှက်သော သတင်းများကို ဘကျော်လှထံသို့ ပေးပို့နိုင်လေ ၏။ မိန်းကလေး၏ ရုပ်ရည်နှင့် ပြောရေးဆိုစကား တွေ့မြင်ရသော အလုပ် ရှင်တိုင်း အလုပ်ပေးလိုကြသည်သာဖြစ်၍ ဘကျော်လှသည် တစ်ခုသော အလုပ်တိုက်မှ လျှို့ဝှက်သော သတင်းများကို သိလိုသည့်အခါ ခင်ခင်စိန် အား ထိုတိုက်တွင် အလုပ်လျှောက်ခိုင်းလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ခင်ခင်စိန် သည် ကြာရှည်စွာအလုပ်မလုပ်ဘဲ သိလိုသောသတင်းကို ရရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်သွားလေ့ရှိ၏။

စိန် ။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုလှ၊ နဂါးစော်ဘွားအကြောင်း ဖတ် လိုက်ရတာနဲ့ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ သူ့သရဖူကို ရအောင်ယူ မယ်ဆိုတဲ့စိတ် ဖြစ်လာတယ်မဟုတ်လား”

လှ ။ ။ “မဖြစ်ဘဲ ခံနိုင်ပါ့မလား စိန်ရယ်၊ မိန်းကလေးတွေ လည်း ခေါ်အိပ်သေးရဲ့၊ ငွေလည်းယူသေးရဲ့တဲ့။ ပြီး တော့ ဒီငွေနဲ့ သူက သရဖူလုပ်သတဲ့၊ ဒီသရဖူကို ကျုပ် ယူလို့ ငရဲကြီးနိုင်ပါ့မလား စိန်ရယ်”

စိန် ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ရှင့်ဥပဒေနဲ့ရှင် လုပ်ချင်တာလုပ် နိုင်ပါတယ်။ ဩရိဘော စော်ဘွားအကြောင်း ဖတ် လိုက်ရကတည်းက ကိုယ့်လူတော့ လက်တည့်စမ်း

တော့မှာပဲလို့ ကျွန်မရိပ်မိပြီးပါ ကိုလှရဲ့”

လှ ။ ။ (ခင်ခင်စိန်၏ ပါးကလေးကို လက်ဖြင့်ဖြည်းညင်းစွာ တို့လျက်) “ဒီလိုတော့ ကိုယ်တို့စိန်က ပါးရည်နပ်ရည် ရှိပေသားပဲ”

စိန် ။ ။ “မပါးဘဲ ခံနိုင်ရိုးလား ကိုလှရယ်၊ အလုပ်အတူတူလုပ် လာကြတာ သုံးလေးနှစ်ရှိမှကိုး။ ဒါထက် သတိထား နော်ကိုလှ၊ အင်စပိတ်တော်ဦးသန်းဖေက ရှင့်ကို ထောင် ဖမ်းချင်တဲ့အကြံနဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်ကို စော်ဘွား ယောင် ဆောင်ခိုင်းထားပြီး ဒီသတင်းတွေလွှင့်နေတာ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

လှ ။ ။ “မဟုတ်နိုင်ပါဘူး စိန်ရယ်၊ ဦးသန်းဖေကိုယ်တိုင် ဒီသရဖူအတွက် ဗျာများပြီး မင်တိုမင်ရှင်ဟိုတယ်နဲ့ သူ့ရုံးနဲ့ အခေါက်ခေါက်ကူးလိုက်ရတာ လမ်းမှာရေ ထွက်နေပြီဆိုလားပဲ။ သရဖူက သရဖူအစစ်ပါ စိန်ရဲ့၊ ပီအောကုမ္ပဏီက ဒီသရဖူကိုလုပ်ပြီး စိတ်မချတာနဲ့ ဆန်းလိုက်အာမခံကုမ္ပဏီမှာ ငွေ ၅၀၀၀၀ နဲ့ အာမခံ လုပ်ထားသတဲ့။ စိတ်ချပါ စိန်၊ သရဖူကတော့ သရဖူ အစစ်ပါ၊ ဒီသရဖူ ကျုပ်လက်ထဲရောက်ဖို့လည်း သေချာပါတယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုသောင်းတင်၊ ဟုတ် ဘူးလားဗျာ”

ကိုသောင်းတင်ဆိုသူမှာ ဘကျော်လှတို့နှင့်အတူ ထိုအခန်းငယ် အတွင်း ဘီယာပုလင်းများနှင့် တစ်ခွက်စီသောက်နေသူဖြစ်ရာ ခင်ခင်စိန် မှာမူ ဘီယာကို ခါးသည်ဆို၍ ပို့ဝိုင်အရက်ချိုကို ခြေထောက်ရှည်သော ဖန်ခွက်ကလေးထဲမှ တစ်ကျိုက်ချင်း သောက်လျက်ရှိလေ၏။

- တင် ။ ။ “သေချာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ဆရာကြီး၊ ယူပုံယူနည်း ကလေး တစ်ဆိတ်လောက် လင်းစမ်းပါဦး”
- လှ ။ ။ (ပြုံးစိစိမျက်နှာထားဖြင့် သောင်းတင်ကို လှမ်းကြည့် လျက်) “မလုပ်နဲ့လေဆရာ၊ ယူပုံယူနည်းပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျားက ဦးအောင်နဲ့သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”
- တင် ။ ။ “ကျုပ်အကြောင်းကို သိထားပြီမဟုတ်လားဗျာ၊ ဒီလို သစ္စာမဖောက်တတ်ပါဘူးဗျာ”
- လှ ။ ။ “သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကကျိစားတာပါ။ ဒါထက်ကိုယ့် လူ၊ ဒီအလုပ်မှာ ခင်ဗျားကူညီဖို့လိုတယ်ဗျို့ ကိုသောင်း တင်”
- တင် ။ ။ “ထားရာကနေပါတယ် ဆရာကြီး၊ စိတ်ချပါ”
- စိန် ။ ။ “နေကြစမ်းပါဦး၊ ရှင်တို့က ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”
- လှ ။ ။ “ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ စိန်ရဲ့၊ ကျုပ်က ကိုယ်ဖျောက်ပြီး အခန်းထဲဝင်ယူမှာပေါ့”
- စိန် ။ ။ “တောက်တီးတောက်တဲ့ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ လုပ်ပုံလုပ် နည်း သိရအောင်မေးတာပါ”

ထိုအခါ ဘကျော်လှက မိမိနှင့်ကိုသောင်းတင်တို့သည် “မင်တို မင်ရှင်” ဟိုတယ်သို့ နှစ်ရက်ခန့် သွားရောက်တည်းခိုနေထိုင်ကြ၍ သရဖူ ကို ရအောင်ယူမည်ဟူသော အကြောင်းအရာမှတစ်ပါး မိမိ၏ အကြံ အစည်ကို အသေးစိတ်၍မပြောပြဘဲ လူစုခွဲလိုက်ကြလေ၏။

ခင်ခင်စိန်ကမူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကိုပင် အသေးစိတ်၍ မတိုင် ပင်ဘဲ နောက်ဆုံးအချိန်တွင်မှ အလန့်တကြားဖြစ်အောင် ပြုလုပ်တတ် သော ဘကျော်လှ၏ ဝါသနာကို ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ အတင်းအကျပ်မေး မြန်းခြင်းမပြုဘဲ မိမိဘာသာအလျောက်သာလျှင် တွေးတောစိတ်ကူး

လျက်ရှိလေ၏။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညနေ၌ စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးသန်းဖေသည် မင်တိုမင်ရှင်ဟိုတယ်သို့ တပည့်လေးယောက်နှင့်အတူ လာရောက်၍ သူတော်စိန်ခေါ် ဘကျော်လှအား လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းဆီးရန်ကိစ္စကို စီမံလျက်ရှိလေ၏။ ပို့စကတ်တွင် ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ကြာသပတေးနေ့၌ သရဖူကိုလုယူရန် ကြံစည်မည်ဆိုခဲ့လျှင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညသန်းခေါင်မှ ကြာသပတေးနေ့ ညသန်းခေါင်အတွင်း လုယူရမည်ဖြစ်ရာ ဘကျော်လှ၏ ဝါသနာမှာ လာမည်ဟုချိန်းဆိုခဲ့လျှင် ချိန်းဆိုသည့်အချိန်နာရီအတွင်း ရောက်အောင်လာခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဦးသန်းဖေသည် တပည့်စုံထောက် လေးယောက်နှင့်အတူ မင်တိုမင်ရှင်ဟိုတယ်၌ ၂၄ နာရီစောင့်ခဲ့လျှင် ဘကျော်လှနှင့် ဆုံမိရမည်ဟု စိတ်ချလျက်ရှိ၏။ ဦးသန်းဖေ၏စိတ်၌ ထိုကဲ့သို့ ကြိုတင်သတိပေးထား၍ ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန်အတွင်း လာရောက်ပြီးလျှင် သရဖူလုယူခြင်းကိစ္စကို ထမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါမူကား ဘကျော်လှကို ဆလံသထိုက်ပါပေသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ (အချို့သော ဝတ္ထုများ၌ လူဆိုးသည် စုံထောက်ယောင်ဆောင်၍ အလိုရှိသော ပစ္စည်းကို ဆွဲယူသွားသည်ဟု ဖော်ပြလေ့ရှိရာ ဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်များမှာ စာဖတ်ပရိသတ်ကို ထိုနည်းအားဖြင့် ညာဖြန်းလိုသောဆန္ဒ မရှိသောကြောင့် မဖြစ်နိုင်သော အခြင်းအရာကို ယုတ္တိယုတ္တာဆင်၍ ရေးသားရန်အလိုမရှိပေ)။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည၌ အင်စပိတ်တော်ဦးသန်းဖေသည် မင်တိုမင်ရှင်ဟိုတယ်ကို ကင်းစောင့်များချထား၍ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိစဉ် ထိုအရာရှိ၏ အပြုအမူမှာ စော်ဘွားတစ်ယောက်၏ သရဖူကို ကာကွယ်ရန်နှင့် မတူဘဲ တိုင်းပြည်၏ နန်းရင်းဝန်တစ်ယောက်ကို သေကြောင်းကြံစည်သော အမှုမျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နေဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဂရုစိုက်၍ ပြင်ဆင်ထားလေ၏။ ဟိုတယ်အဝ၌ အောက်တန်းစား စုံထောက်တစ်ယောက်

ကို လည်းကောင်း၊ လှေကား အဆင်းအတက်များ၌ အလတ်တန်းစား စုံထောက်များကိုလည်းကောင်း အစောင့်ထားသည့်ပြင် အရေးအကြောင်း ရှိလျှင် အမြန်ဆုံးအသုံးချနိုင်ရန်အတွက် ပုလိပ်ကားတစ်စီးကိုလည်း အစောင့်ထားသေး၏။ ထို့ပြင် လာမည့် ၂၄ နာရီအတွင်း ဩရိဘော စော်ဘွားအခန်း၌ အမှုထမ်းကြရမည့် ဟိုတယ်အစေခံများကိုလည်း တစ်ယောက်စီ စစ်ကြောမေးမြန်းသေး၏။ စော်ဘွား၏ အခန်း၀၌ အထက်တန်းစုံထောက်တစ်ယောက် စောင့်ရှောက်လျက်ရှိရာ အခန်း တွင်း၌လည်း အလားတူ စုံထောက်နှစ်ယောက်ကို အစောင့်ချထားသေး ၏။ ထိုနှစ်ယောက်အနက် ဦးသန်းဖေမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ် ၏။ ငါးသောင်းတန် သရဖူမှာကား စော်ဘွား၏ ဧည့်ခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲတစ်ခုပေါ်တွင် ကတ္တီပါဖုံးအုပ်ထားသော သေတ္တာငယ်တစ်လုံး အတွင်း၌ ထည့်ထားလေရာ ဦးသန်းဖေသည် စော်ဘွားအား ထိုသရဖူကို ဘဏ်တိုက်သို့ဖြစ်စေ၊ ပုလိပ်ဌာနသို့ဖြစ်စေ ပြောင်းရွှေ့ထားရန် တိုက် တွန်းသော်လည်း စော်ဘွားနားမထောင်ဘဲ ငြင်းပယ်လျက်ရှိ၏။

“ဘာကြောင့် ဒါလောက်တောင် စိုးရိမ်ရတာလဲဗျ။ ခင်ဗျားတို့ လူစုတွေ အနှံ့အပြား စောင့်ရှောက်နေတဲ့အထဲက ခင်ဗျားလူဆိုးက ကျုပ် သရဖူကို လုယူသွားမှာ စိုးရိမ်နေသေးသလား ဦးသန်းဖေရဲ့” ဟု စော်ဘွား က ပြောသောအခါ ဦးသန်းဖေမှာ အဖြေပေးရန်မတတ်နိုင်သဖြင့် သရဖူ ကို ပြောင်းရွှေ့ထားရန် မတိုက်တွန်းနိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

စင်စစ်သော်ကား ဦးသန်းဖေ၏ စိတ်ထဲ၌ သူတော်စိန်သည် မိမိ တို့စိမ့်ထားသည့် အစီအစဉ်များကို သိပြီးဖြစ်၍ ဤလူစုထဲမှ သရဖူကို ထုတ်ယူရန် အကြံတစ်ခုခုရှိရမည်ဟု ယုံကြည်လျက်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်ရကား ဦးသန်းဖေမှာ လုံခြုံအောင် မည်မျှလောက်စိမ့်သည်ဖြစ်စေ သူတော်စိန် ခေါ် ဘကျော်လှသည် တစ်နည်းနည်းနှင့်ဖြစ်အောင် ခိုးယူလိမ့်မည်ဟု

ယုံကြည်လျက်ပင်ရှိ၏။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည၌ သရဖူကို အဖိုးငွေ ငါးသောင်းမျှ ပြုလုပ်ထားသော ဆန်းလိုက်အာမခံကုမ္ပဏီကလည်း စိုးရိမ်မကင်းရှိသည့်အတွက် အထူးစုံထောက်တစ်ယောက်ကို စော်ဘွား၏ ဧည့်ခန်း၌ စောင့်ရှောက်ရန်ချထားသေးသည်ဖြစ်ရာ ထိုသူမှာ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းမွေးသပ်ကာ ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။ အာမခံကုမ္ပဏီ၏ အထူးစုံထောက်မှာ နှာရောင်ကောက်ကောက်၊ နဖူးမောက်မောက်နှင့် ဘိုင်စကယ်လက်ကို ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးရှိလေရာ အင်စပိတ်တော် ဦးသန်းဖေသည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အကဲခတ်လျက်ရှိစဉ် ဘကျော်လှသည်လည်းကောင်း၊ ထိုသူ၏ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်သည်လည်းကောင်း ရုပ်အဆင်းကိုဖျက်၍ အထူးစုံထောက်ယောင် ဆောင်နေခြင်းဖြစ်လေသလောဟု စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဘကျော်လှသည်လည်းကောင်း၊ ထိုသူ၏ ဂိုဏ်းသားများအနက် မိမိသိကျွမ်းဖူးသူများသည်လည်းကောင်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဤမျှလောက် နဖူးမောက်၍ နှာရောင်ကောက်အောင် ဖန်တီးရန်ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု စိတ်ချပြီးလျှင် အထူးစုံထောက်အား အကဲခတ်ခြင်းအလုပ်ကို လက်လျှော့လိုက်လေ၏။

နောက်များမကြာမီ ဦးသန်းဖေသည် စော်ဘွားနှင့်တွေ့ဆုံသည်တွင် စော်ဘွားက ‘ကဲ... နေစမ်းပါဦး အင်စပိတ်တော်မင်း၊ ခင်ဗျားက လူဆိုးတစ်ယောက် မသင်္ကာလို့ရှိရင် မသင်္ကာတဲ့လူဆိုး သွားတာလာတာကို စောင့်ပြီးမကြည့်နိုင်ဘူးလားဗျ’ ဟု မေးရာ ဦးသန်းဖေက “စောင့်မကြည့်ဘဲနေမလား စော်ဘွား၊ ဘကျော်လှဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော် မသင်္ကာလို့ ဘကျော်လှကို ကျွန်တော်စောင့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း တပည့်ကိုလွှတ်လိုက်ကရော သူကလည်းမရှိဘူး၊ စုံစမ်းကြည့်

တော့ အဆန်စာပို့ရထားနဲ့ မန္တလေးလိုက်သွားသလိုလို ပြောတယ် ဖော်
ဘွားရဲ့' ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုနောက် ဦးသန်းဖေသည် ထိုညသန်းခေါင်အချိန်မှစ၍ နက်ဖြန်
သန်းခေါင်အထိ ၂၄ နာရီအတွင်းတွင် မိမိ၏တပည့်များကို တစ်လှည့်စီ
လဲလှယ်စောင့်ရှောက်ရန် စီမံလျက်ရှိရာ ဦးသန်းဖေ၏စိတ်ထဲ၌ကား ၂၄
နာရီဆိုသော်လည်း ဘဏျော်လှသည် စောစောပိုင်းတွင် မလာဘဲ စောင့်
ကြပ်သူများ ပင်ပန်းသွားသည့်တိုင်အောင် ချောင်းနေ၍ နောက်ဆုံးအချိန်
ပိုင်းတွင်မှ အကြံအစည်ပြုလိမ့်မည်ဟု တွက်ကိန်းထုတ်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုည ၁၀ နာရီခွဲလတ်သော် ဖော်ဘွားသည် ဦးသန်းဖေနှင့်အတူ
ထိုင်လျက် စကားပြောနေရာမှ သမ်းဝေလာပြီးလျှင် “ကိုင်း ဦးသန်းဖေ၊
ကျုပ်တော့ အိပ်ချင်ပြီဗျာ၊ ကိစ္စထူးရင် ကျုပ်ကိုနှိုးတာပေါ့” ဟု ပြော၍
အိပ်ခန်းသို့ဝင်သွားသောအခါ ဦးသန်းဖေသည် များစွာပူပန်သောက
ဖြစ်ဟန်မရှိသော ဖော်ဘွား၏အမူအရာကို မြင်သဖြင့် “ဥစ္စာရှင်ကတော့
အိပ်နိုင်တယ်နော်၊ ငါ့မှာတော့ ဒီအကောင်ကိုဖမ်းပြီး နာမည်ရချင်တဲ့
အတွက် ဒုက္ခခံရတော့တာပဲ” ဟု စိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့မိသေး၏။

ထိုအချိန်အခါ၌ ဦးသန်းဖေ၏တပည့် စုံထောက်တစ်ယောက်
သည် သရဖူတင်ထားသော စားပွဲအနီးရှိဆိုဖာကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ပက်
လက်လှန်လျက်ရှိရာ သရဖူ၏အခြားဘက်ရှိ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်၌ကား
အာမခံကုမ္ပဏီမှ စေလွှတ်ထားသော အထူးစုံထောက်သည် ဆေးပြင်း
လိပ်ကိုက်မှိန်းရင်း ဖွာရာမှအောက်သို့ လွတ်ကျသွား၍ တခေါခေါနှင့်
ဟောက်လျက်ရှိလေ၏။

ဦးသန်းဖေမူကား အခန်းတွင်း၌ စကြိုလျှောက်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်
များကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ဖွာလျက်ရှိစဉ် ဘဏျော်လှ၏ မျက်နှာသည်
ထိုသူ၏ မျက်စိထဲ၌ တရေးရေးထင်မြင်လျက် ရှိပေသည်။ ဘဏျော်လှ

ဆိုသူမှာ အသက် ၃၀ အရွယ်ခန့်ရှိ ရခိုင်စပ်တစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ နက်မှောင်ကြည်လင်သော မျက်လုံးများ၊ လူတစ်ဖက်သားကို လှောင်တောင်တောင် ပြုံးတတ်သော အမူအရာနှင့် အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ခနဲတဲတဲ ပြောတတ်သော ဝါသနာရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ ကျစ်လျစ်မြင့်မတ်သော ကိုယ်ကာယနှင့် ကြည်လင်သော အသားအရေတို့အပြင် အလွန် တရာလူရည်သန့်လှသော ရုပ်လက္ခဏာလည်း ရှိပေရကား ဥရောပတိုက်သားကဲ့သို့ဖြစ်စေ၊ ပုဆိုးရှည်၊ ခေါင်းပေါင်းအုပ်ပေါင်း၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ စသည်တို့နှင့် ဖြစ်စေ ဟိုတယ်ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို မြင်သူများသည် (ICS) အိုင်-စီ-အက်စ် အရာရှိကလေးတစ်ယောက်ဟူ၍ ထင်မှတ်လောက်ပေ၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပင် ဆုံစည်းရသော အသိအကျွမ်းပင် ဖြစ်စေကာမူ 'ဘာသောက်မလဲ မိတ်ဆွေ' ဟူသော လောကွတ်စကားအပြင် ငွေရောင်တွင် ရွှေမြုပ်ထားသော စီးကရက်ဘူးကိုဖွင့်၍ တည်ရန်ဦးမလေးခြင်းတို့ကို ကြုံရဖူးသောသူတို့သည် အလွန်လက်ဖွာ၍ လောကွတ်ကောင်းလှသော လူတစ်ယောက်ဟူ၍ အကဲခတ်ကြရပေ၏။ ဦးခေါင်းမှစ၍ ခြေဖျားသို့တိုင်အောင် အကောင်းဆုံးအမျိုးအစား အဝတ်များနှင့် ဖိနပ်တို့ကိုသာ ဝတ်ဆင်တတ်သည့်ပြင် ပလက်တီနမ် လက်ပက်နာရီနှင့် ရွှေစာလုံးထိုးထားသော စီးကရက်ဘူးတို့သည်လည်း ထိုသူ၏ အဆင့်အတန်းကို မြောက်ပင့်ကြွေးကြော်နေဘိသကဲ့သို့ ရှိလေတော့၏။ ဤသူသည် အခြားလူတစ်ယောက်၏ ပစ္စည်းကို မတရားသောနည်းနှင့် ယူတတ်သည်ဟု ပြောပါမူကား ကြားရသောလူများသည် ရယ်စရာပြောခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူတတ်ကြပေ၏။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တစ်ညလုံး တစ်လှည့်စီစောင့်ကြ၍ နေအရက်တက်လတ်သော် ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်အိပ်သော အထူးစုံထောက်သည် တခေါခေါဟောက်ရာမှ ရုတ်တရက် တန့်ရပ်၍ ဆိုဖာပေါ်၌ထထိုင်ပြီးလျှင် မျက်လုံး

များကို ပွတ်လျက်ရှိရာ တစ်ညပတ်လုံး တစ်ကြိမ်မျှမအိပ်ခဲ့ရသော ဦးသန်းဖေသည် “တော်ပါပေ့ကွာ... အထူးစုံထောက်တဲ့၊ တစ်ညဘယ် နှုတ်ဆယ်ရတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ တယ်နေရာကျတဲ့အလုပ်ပဲ” စသည်ဖြင့် ပြောင်လှောင်ချင်သော စိတ်မျိုးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသေး၏။

၈ နာရီထိုးလတ်သော် စော်ဘွားသည် သူ၏အိပ်ခန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်လာလေရာ ဘွိုင်ကုလားသည် စော်ဘွားအတွက် ကော်ဖီနှင့်မုန့်တို့ ကို လင်ပန်းဖြင့် ဆောင်ယူကာ စားပွဲတစ်ခုပေါ်၌ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်လေ ၏။ စားစရာများကိုစားရန် ထိုင်မည်အပြုတွင် စော်ဘွားသည် ကတ္တီပါ ဖုံးထားသော သေတ္တာကလေးကို လှမ်းကြည့်လျက် “တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ဒီညတော့ မခိုးသေးဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲ အင်စပိတ်တော်၊ ခင်ဗျားလူတော့ ရက်ချိန်းပျက်ပြီ ထင်တယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ကော်ဖီကိုင်၍ ဖျော်လေ၏။

ဦးသန်းဖေသည် စော်ဘွား၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ စားပွဲ၏အခြား ဘက်တွင် ထိုင်လျက် ပေါင်မုန့်ကိုဝါးလျက်ရှိစဉ် “ရက်ချိန်းပျက်တယ်လို့ မဆိုနိုင်သေးဘူး စော်ဘွား၊ ကြာသပတေးနေ့ဆိုတော့ ဒီကနေ့ည သန်း ခေါင်ထိအောင် ဆိုင်နေသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ညလုံးမအိပ်ရ ဘူး၊ ဒီကနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်ပါစေလို့သာ ဆုတောင်းနေမိတာပဲ” ဟု ပြောရာတွင် စော်ဘွားကြီးက “အလကားပါ အင်စပိတ်တော်၊ ရက် ချိန်းပေးပြီးလုပ်တဲ့ ဓားပြရယ်လို့ ဘယ်မှာကြားဖူးသလဲဗျ” ဟု ပြန်ပြော ၏။ ဦးသန်းဖေက “စော်ဘွားကြီးမသိဘူးနော်၊ ဒီလူက သူများနဲ့မတူ ဘူးဗျ။ မြန်မာထဲမှာသာမက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဒီလိုလူတစ်ယောက်မှ မပေါ်သေးဘူးလို့ ကျွန်တော်ပြောချင်တော့တာပဲ။ နေဦးဗျာ... ကြံဖူး တော့ သိလိမ့်မပေါ့” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

*

ထိုအချိန်အခါ၌ ဦးသန်းဖေ ဆရာတပည့်နှင့် အထူးစုံထောက်သည် ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းတွင် စော်ဘွားနှင့်အတူ ရှိနေကြလေရာ ဘွိုင်ကုလားသည် စားစရာများကို စားပွဲမှ သိမ်းယူထွက်သွားပြီးသည့် နောက်များမကြာမီအတွင်း ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ဩရိဘောစော်ဘွား တည်းခိုလျက်ရှိသော အခန်း၏အထက်တည့်တည့်၌ရှိသည့် အခန်းတစ်ခန်း၏ ပြတင်းပေါက်ဝတွင် ဘကျော်လှ၏တပည့် မောင်သောင်းတင်သည် ကြက်ဥပမာဏခန့်ရှိ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို အပ်ချည်ကြိုးတစ်ခုဖြင့် အောက်သို့လျှောချလျက် ရှိလေ၏။ ကြက်ဥအရွယ်ရှိသောအရာဝတ္ထုသည် စော်ဘွားရှိသောအခန်း၏ ပြတင်းအထက်နားဆီသို့ ရောက်လာသောအခါ မောင်သောင်းတင်သည် ကြိုးစကိုကိုင်ကာ လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်တွင် ထိုအရာဝတ္ထုသည် နံရံမှခွာ၍ အပြင်ကို ယိမ်းထွက်သွားလေ၏။ ထိုအရာဝတ္ထုသည် အရှိန်ကုန်သဖြင့် နံရံဘက်သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ကပ်မည် အပြုတွင် မောင်သောင်းတင်သည် အပ်ချည်ကြိုးကို ရုတ်တရက် လျှော့ပေးလိုက်ရကား ထိုအရာဝတ္ထုသည် စော်ဘွား၏ ပြတင်းပေါက်မှ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်သောင်းတင်သည် အပ်ချည်ကြိုးကို ဖြတ်ချလိုက်သဖြင့် ထိုအရာဝတ္ထုသည် ကြမ်းပေါ်သို့ဒေါက်ခနဲ ကျသွားလေ၏။

အခန်းလယ်၌ထိုင်ကာ စကားပြောလျက်ရှိကြသော ဦးသန်းဖေတို့ လူစုသည် ထိုအခြင်းအရာကို မမြင်ဘဲရှိကြရာ ဒေါက်ခနဲအသံကြားသော အခါမှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကြမ်းပေါ်၌ ကွဲကြေလျက်ရှိသော ဖန်ကွဲအစအနများ၊ ဖြူတူတူအရောင်ရှိသော အရည်များပြန့်ကျဲလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ အလွန်ဖျတ်လတ်သော ဦးသန်းဖေသည် အနည်းငယ်မျှဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ အဖြူရည်များရှိရာသို့ ဦးခေါင်း

ထိုးကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဖြူရည်ထဲမှ ရုတ်တရက် ထိုးတက်သော မီးခိုးမှိုင်းများသည် ဦးသန်းဖေ၏ မျက်နှာသို့ ဟပ်မိလေ၏။ ထိုအခါ ဦးသန်းဖေမှာ ရုတ်တရက် အသက်ရှူကျပ်သွား၍ မျက်လုံးများ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်တွင် အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ မည်းနက်သော မီးခိုးလုံးများဖြင့် မှောင်လျက်ရှိလေ၏။

အခန်းတွင်းရှိ အခြားသူတို့သည်လည်း ‘အလိုလေး၊ အမလေး’ စသည်ဖြင့် ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်ကာ ဆူညံစွာရှိနေကြစဉ် ဦးသန်းဖေသည် သတိကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သရဖူတင်ထားသော စားပွဲရှိရာသို့ လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကာ တွား၍သွားလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဦးသန်းဖေသည် စားပွဲကလေးကိုလက်ဖြင့် စမ်းမိ၏။ သို့ရာတွင် ကတ္တီပါဖုံးထားသည့် သေတ္တာကလေးမူကား မရှိတော့ချေ။ ထိုအခါ ဦးသန်းဖေသည် ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွား၍ စားပွဲကိုတိုက်မိသဖြင့် လွင့်စဉ်ကျသွားလေသလောဟု အောက်မေ့ကာ ကြမ်းပေါ်တွင် ခူးထောက်လျက် သေတ္တာကလေးကို စမ်းသပ်ရှာဖွေလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဦးသန်းဖေမှာ မီးခိုးမှိုင်းများကြောင့် အသက်မရှူနိုင်ဘဲ တခွီခွီ တဗူးဗူးဖြစ်နေလေရာ နောက်ဆုံးတွင် သေတ္တာကို မစမ်းမိဘဲ အသက်ရှူကျပ်လှသည်နှင့် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ပြေးသွားရလေတော့၏။ အခန်းပြင်ဘက်ရှိ ဆောင်ကူးလမ်းကြားတွင်လည်း မီးခိုးများဖြင့် ပိတ်ဖုံးမည်းမှောင်လျက်ရှိရာ ဦးသန်းဖေသည် မှောင်ကြီးထဲ၌ ပင် လူတစ်ယောက်နှင့် တိုးမိသဖြင့် ထိုသူ၏ဇက်ကို ရုတ်တရက် ကိုင်ဖမ်းကာ ‘ဘယ်သူလဲပြောစမ်း’ ဟု မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်ပါဆရာ၊ ဘဦးပါ’ ဟု ပြန်ပြောသည်တွင်မှ ဦးသန်းဖေသည် တံခါးဝတွင် မိမိအစောင့်ထားသော တပည့်တစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်ကြောင်းကို မှတ်မိလေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

“မပြောတတ်ဘူး ဆရာ၊ မီးခိုးဗုံးဆိုတာ ဒါမျိုးပဲထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှမမြင်လိုက်ဘူး ဆရာ”

“လာဟေ့ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”

ဦးသန်းဖေနှင့် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် ဆောင်ကူးလမ်းကြားတစ်လျှောက် လျှောက်လာကြ၍ မီးခိုးများ အတန်ငယ်ပါးသွားသောနေရာသို့ ရောက်ကြသောအခါမှ ရပ်တန့်ကြ၍ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ရှိနေကြလေ၏။ ဦးသန်းဖေက မူကား “ပါသွားပြီ.. ပါသွားပြီ၊ ခွေးမသားလက်ထဲ ပါသွားပြီ” စသည်ဖြင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ ရေရွတ်မြည်တမ်းလျက် ရှိပေ၏။ ဦးသန်းဖေ၏ စိတ်ထဲ၌ စော်ဘွား၏ သရဖူသည် ဘကျော်လှ၏လက်ထဲသို့ ပါသွားချေပြီဟု အတပ်ပင် တွေးထင်လျက်ရှိရာ စုံစမ်းရှာဖွေသောအခါ၌လည်း တွေးထင်သည့်အတိုင်းပင် ပါသွားခဲ့လေသည်။

ထိုခဏ၌ ကျန်ရစ်သော လူများတွင်လည်း စော်ဘွား၏ အခန်းဘက်မှ မီးခိုးများထဲ၌ ပြေးထွက်လာကြရာ ရှေ့ဆုံးမှ ဩရိဘောစော်ဘွားသည် ဦးသန်းဖေနားမလည်နိုင်သော ဘာသာစကားဖြင့် ရေရွတ်ဆဲဆိုလာ၍ သူ၏ နောက်မှ အထူးစုံထောက်ဆိုသူသည် ကပ်လျက်လိုက်ပါလာလေ၏။ စုံထောက်ဦးသန်းဖေသည် မျက်ရည်တရွဲရွဲရှိနေသော မျက်လုံးများဖြင့် အထူးစုံထောက်ဆိုသူကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ရုတ်တရက် အကြိတ်စစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ရုတ်တရက် ရှေ့သို့လှမ်းကာ အထူးစုံထောက်၏ ဘိုင်စကယ်လက်ကိုင်နှင့်တူသော နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီကိုင်ကာ ဆွဲဆောင့်လိုက်လေတော့၏။

*

ကုန်သည်လမ်းရှိ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ် တတိယထပ်ရှိ အခန်းတစ်
 ခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ သူတော်စိန်ခေါ် ဘကျော်လှနှင့် သူ၏ တပည့်များ
 ဖြစ်သော မောင်သောင်းတင်နှင့် ခင်ခင်စိန်တို့သည် ရေခဲစိမ်ဘီယာများကို
 ဝိမ်ယူကာ သောက်သုံးလျက်ရှိကြ၏။ ခင်ခင်စိန်နှင့် မောင်သောင်းတင်
 တို့မှာ ရှေးဦးစွာရောက်နှင့်ကြ၍ ဘကျော်လှမှာမူကား သားရေသေတ္တာ
 ကြီးတစ်လုံးကို လက်ဆွဲကာ နောက်ဆုံးမှရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
 သည်။

ခင်ခင်စိန်က 'တော်လည်းတော်တဲ့ ကျွန်မတို့ဆရာကြီးပါပေပဲ။
 လုပ်မယ်ဆို ဖြစ်အောင်လုပ်တာပဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးကို မကိုးကွယ်ရင် ဘယ်လို
 လူကို ကျွန်မတို့ကိုးကွယ်ရဦးမလဲ။ မဟုတ်လားရှင် ကိုသောင်းတင်၊
 ကိုင်း ဒါထက် လုပ်ပုံလုပ်နည်းလေး ရှင်းလင်းပြစမ်းပါဦး ကိုလှရယ်'
 ဟု ပြောသည်တွင် ဘကျော်လှသည် သားရေသေတ္တာကြီးအတွင်းမှ
 ခေါက်စားပွဲကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ တည်ခင်း၍ ကတ္တီပါအုပ်ထား
 သော သေတ္တာငယ်တစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်လေ၏။ ထိုစားပွဲ
 ကလေးမှာ အထက်ပိုင်းတွင် ခပ်ထူထူရှိနေသည်ဖြစ်၍ အံဆွဲပါရှိသည်ဟု
 မှတ်ထင်ရသော်လည်း ခင်ခင်စိန်သည် မည်သည့်အံဆွဲကိုမျှ စမ်းသပ်
 ရှာဖွေ၍ မတွေ့နိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါ ဘကျော်လှက 'ကြည့်နေကြနော်' ဟု ပြောလျက် စားပွဲ
 နံဘေး၌ထားရှိသော ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
 ကတ္တီပါအုပ်ထားသော သေတ္တာကလေးသည် တစ်ခါတည်း ပျောက်
 ကွယ်သွားလေ၏။ ခင်ခင်စိန်နှင့် မောင်သောင်းတင်တို့သည် သေချာစွာ
 စိုက်ကြည့်နေကြသည်ဖြစ်၍ သေတ္တာကလေးသည် စားပွဲအောက်သို့
 ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသော်လည်း ယခင်ကသေတ္တာရှိသော
 နေရာတွင် ဟောင်းလောင်းမကျန်ရစ်ဘဲ စားပွဲမျက်နှာပြင်သည် ချောမွေ

ညီညာစွာရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ စင်စစ်မှာ သေတ္တာကလေးသည် စားပွဲမျက်နှာပြင်အောက်ရှိ အံ့ဖုံးထဲသို့ ရောက်သွား၍ ပျဉ်တစ်ချပ်သည် ကွက်လပ်ဖြစ်သွားသော နေရာတွင် စပရင်ဖြင့် အစားထိုးဝင်လာခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ခင်ခင်စိန်နှင့် မောင်သောင်းတင်တို့သည် စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို သေချာစွာကြည့်ရာတွင် ဆက်စပ်ထားသော အရာကိုလည်းမမြင်၊ တစ်ပြင်တည်းရှိနေသော မျက်နှာပြင်ကိုသာလျှင် တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ခင်ခင်စိန်က စားပွဲကိုကိုင်၍ လှုပ်သော်လည်း ဂိုးဂိုးဂေါက်ဂေါက် မြည်သောအသံကိုမျှ မကြားရချေ။ ထိုအခါမှ-

- လှ || || “လွယ်လွယ်ကလေးပါ ကိုယ့်လူတို့ရဲ့၊ သရဖူဟာ အခန်းထဲက ဘယ်မှရောက်မသွားဘဲ ယူချိန်တန်တော့မှ ကျုပ်ကယူလာခဲ့တာပဲ”
- စိန် || || “နေရာကျပါပေ ကိုလှရယ်၊ ဦးသန်းဖေဆိုတဲ့ လူကြီးက ရှင့်နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဆွဲယမ်းသေးတယ်ဆို”
- လှ || || “ဖွဲ့... ကြိကြိဖန်ဖန် စိန်ရ၊ ဒီလူကလား ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းမွေးကိုင်ဝံ့မှာ။ ဒါထက် ပြောရဦးမယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးဆွဲယမ်းပြီး ဦးသန်းဖေဖြစ်သွားလိုက်ပုံ မျက်နှာထားကို ကျုပ်တော့ သေတောင်မေ့မယ်မထင်ဘူး။ ဒါထက် သရဖူဖိုးအတွက် ငွေငါးသောင်းကို ဖော်ဘွားက ပီအောကုမ္ပဏီကို မချေရသေးလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ နို့မို့ရင်တော်တော် အလုပ်ပိုလုပ်နေရဦးမယ်”
- စိန် || || “ဒီလိုဆိုရင် ဒီသရဖူကို ဘယ်သူကဆုံးတာတုံး ကိုလှရဲ့”
- လှ || || “ပီအောကုမ္ပဏီကလည်း မဆုံးဘူး၊ ဖော်ဘွားကလည်း မဆုံးဘူး၊ ဆန်းလိုက် အာမခံကုမ္ပဏီက ဆုံးတာပေါ့။”

ဒီကုမ္ပဏီက တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်လူတစ်ယောက်ကို တစ်ပတ်ရိုက်ဖူးလေတော့ လက်စားချေချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ အခုတော့ နေရာကျလိုက်တာ၊ ကုမ္ပဏီကို လည်း လက်စားချေလေသေးရဲ့၊ ငါးသောင်းတန် သရဖူကြီးလည်း ရလိုက်သေးရဲ့... မှတ်ကရောတစ်ခါ”

- စိန် || || “သရဖူမှာ ရွှေဘယ်လောက်သားရှိမလဲ ကိုလှ”
- လှ || || “ငွေသားက တစ်ပိဿာ၊ ရွှေသားက ငါးဆယ်သား၊ ပတ္တမြားနှင့် နီလာတွေက လုံးရေတစ်ရာထက် မနည်း ပါဘူး”
- စိန် || || “ကျွန်မဖို့ လက်ကောက်တစ်ရန်စာလောက် ချန်ထား ပါ ကိုလှ”
- လှ || || “စိတ်ချများ၊ ကြိုက်တာရွေးယူ၊ ပထမတန်း ကျောက် ချည်းပဲ”

ထိုနောက် ဘကျော်လှသည် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ထဲမှ နှုတ်ခမ်း မွေးတုတစ်ခုနှင့် မှတ်ဆိတ်တုတို့ကို (ယင်းတို့မှာ အမေရိကန်မှ ဒေါ်လာ ၁၀၀ စီနှင့် ဝယ်ယူထားခြင်းဖြစ်သည်) ထုတ်လိုက်သည်တွင် ခင်ခင်စိန် သည် ထိုကိရိယာတန်ဆာများကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးများဝိုင်းသွား လေ၏။

- စိန် || || “အလိုလေ ဘုရားရေ...၊ ကိုလှက သြရီဘောကို ခိုး ထုတ်သွားပြီး သြရီဘောယောင်ဆောင်နေတာပေါ့လေ”
- လှ || || “ဘယ်ကဟုတ်လိမ့်မှာလဲ စိန်ရယ်၊ အစကတည်းကိုက နဂါးစော်ဘွား သြရီဘောဆိုတာ ကျုပ်ပဲဗျ” ဟု ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သော အခါတွင်မူ ခင်ခင်စိန်နှင့် မောင်သောင်းတင်တို့သည် ဘကျော်လှ၏ ဉာဏ်စွမ်း

ကို ချီးမွမ်းကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် ရယ်မော
ကြလေကုန်သတည်း။

ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက် (၁)

ရန်ကုန်မြို့သည် လူပေါ်တွင် လူညွန့်ခူးသော လူပါးလူနပ်တို့ စံမြန်းရာ ဖြစ်သော ဌာနကြီးဖြစ်သည်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပေရာ ယင်းတို့အနက် ဤ သူတော်စိန်မှာ ဗိုလ်ကျလျက်ရှိသည်ဟု လူပါးလူနပ်တိုင်းက သမုတ်ခြင်း ခံရသူဖြစ်လေသည်။ နဂိုအားဖြင့် ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသော ရန်ကုန်သား ဇာတိတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကောလိပ်ကျောင်း၌ စီနီယာအိုင်အေ အထက် တန်းသို့ရောက်အောင် နှစ်နှစ်မျှ ပညာသင်ကြားခဲ့သဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့၍ ကြီးပွားနိုင်သော အခြေခံပါရမီရှိခဲ့သော်လည်း အလုပ် လုပ်၍ရသော ငွေ ၁၀၀၀ ထက် လူညွန့်ခူး၍ ရသော ၅၀၀ ကို ပိုမိုနှစ်သက် သည်ဟု သူကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလေ့ရှိသည့်အလျောက် သူတော် စိန်သည် ရေဝန်ရုံး၌ တစ်နှစ်ခန့် အလုပ်လုပ်ပြီးခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ လူပေါ်ကြော့အဖြစ်နှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့နေထိုင်လာခဲ့လေသည်။

ငွေကြေး လက်ကိုင်ပြတ်သော အခါမျိုး၌ သူတော်စိန်သည် သိမ် ဖျင်းသော လိမ်လည်မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့မိသော်လည်း သူ၏ ဝါဒမှာ “လူလည်” လုပ်သူများအပေါ်မှ ခေါင်းပုံဖြတ်၍ ‘ခေါင်းတုံးပေါ်ထိပ် ကွက်’ ရခြင်းအလုပ်ကို ပိုမိုနှစ်သက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

မိမိက အညွန့်ရှူးလိုက်သည့်အတွက် တစ်ဖက်သား လူရိုးလူကောင်းများ၌ ထိခိုက်နစ်နာသွားမည်ဆိုလျှင် ရှောင်ကြဉ်ဖို့ သတိပြုတတ်ပေရာ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီများ၊ ဆင်းရဲသားများကို မညှာတာသော ဓနရှင်များနှင့် အညွန့်ရှူးသမားအချင်းချင်းသည်ပင်လျှင် သူတော်စိန်သည် မြန်ရေရှက်ရေ အညွန့်ရှူးတတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ရေးသားဖော်ပြလျက်ရှိသော အချိန်၌မူကား သူတော်စိန်မှာ မော်တော်ကား အလဲလဲ၊ ဘန်ကောက်တောင်ရှည် အမျိုးမျိုး၊ စိန်လက်စွပ် တဝင့်ဝင့် နေနိုင်လောက်သော အခြေအနေသည် ဆိုက်ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ပုလိပ်အမှုထမ်းများသည် သူ၏အကြောင်းကို အတော်အတန် ရိပ်မိကြသော်လည်း လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် အလွန်တရာ မင်ကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ယီးတီးယားတားမလုပ်ဝံ့ကြချေ။

သူတော်စိန်သည် အစိုးရအမှုထမ်းများ၏ ကလပ်၊ ပုလိပ်အရာရှိများ၏ ကလပ် စသည်တို့ကို မင်းဘားအဖြစ်နှင့် ပါဝင်ထား၍ ဝန်ကြီး၊ ဝန်ကလေးဆိုသူများ၏ အထင်အမြင်ကြီးခြင်း ခံရစေရန် လက်ဖွာဖွာနှင့် ရက်ရောစွာ ပေါင်းသင်းထားခဲ့သူ တစ်ယောက်လည်းဖြစ်ပေ၏။

တစ်နေ့သ၌ သူတော်စိန်သည် ဘန်ကောက်လုံချည်၊ ပေတင်ရှူး၊ ခေါင်းပေါင်းအုပ်ပေါင်း၊ တာဖတာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ စသည်တို့ဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် တုတ်ကောက်ကိုဝင့်ကာ ဆူးလေဘုရားလမ်းတစ်လျှောက် စတိုင်ပါပါနှင့် လျှောက်လာစဉ် ဂေဇက်ဝင်အရာရှိတစ်ယောက် ပေလော၊ သို့မဟုတ် မြေပိုင်ရှင် သူဌေးသားတစ်ယောက်ပေလောဟု မှတ်ထင်လောက်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ရွှေလက်ပတ်ကြိုးနှင့် မြကိုစိန်ရံထားသည့် လက်စွပ်ကြီးကို ဝတ်ထားခြင်းအားဖြင့် အရာရှိမဟုတ်တန်ရာ၊ သူဌေးသားအမူအရာနှင့် တူသည်ဟု ခန့်မှန်းကြရပေလိမ့်မည်။

သူတော်စိန်သည် ဆူးလေဘုရားလမ်းတစ်လျှောက် တောင်မှ မြောက်သို့ လျှောက်လာ၍ ဖရေဇာ(အနော်ရထာ)လမ်းကို ရောက်မိရာ တွင် ဘိုင်စကုပ်ရုံမှ ထွက်လာကြသော ပရိသတ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးဝှေ့မိ သဖြင့် လူချင်းမတိုက်မိအောင် ရှောင်တိမ်းသောအလုပ်ကို မျက်စိရှင်စွာ နှင့် ကြိုးစား၍ လုပ်နေရလေ၏။ ယင်းသို့ရှိစဉ် နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်း ကောင်းနှင့် ပုဆိုးရှည်ဝတ်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် တစ်စုံ တစ်ခုသော အရာကို မြေကြီးပေါ်မှ ငုံ့ကောက်၍ ထိုအရာကိုလက်ကိုင် ပဝါနှင့် ပွတ်တိုက်နေဆဲတွင် သူတော်စိန်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးဝှေ့မိလေ၏။ ထိုအခါ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူကြီးသည် ‘အလိုလေးဗျ’ ဟုဆိုကာ လက်ထဲမှ လွင့်စဉ်ကျသွားသော အရာဝတ္ထုကို ကယျာကယာကောက်ယူ၍ သူတော်စိန် ဘက်သို့လှည့်ပြီးလျှင် ‘ကြည့်စမ်းပါဦး မိတ်ဆွေ၊ ကံကောင်းလို့ပါလား ဗျာ၊ မြောင်းနှုတ်ခမ်းကလေးမှာ တင်နေပေလို့သာပေါ့။ နောက်ထပ်ပြီး တစ်လိမ့်တည်းလိမ့်လိုက်ရင် မြောင်းကြီးထဲကျသွားတော့မှာပဲ’ ဟု ပြောကာ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပွတ်တိုက်နေလေ၏။

- စိန် ။ ။ “အဲဒါက ဘာကလေးလဲ ခင်ဗျာ”
- လူ ။ ။ “စိန်အရိုင်းခင်ဗျာ။ ကြည့်လိုက်တော့ ဖန်လိုနှင့်၊ စိန် အစစ်ခင်ဗျာ”
- စိန် ။ ။ “ဟုတ်လား ခင်ဗျာ၊ ကံကောင်းပေလို့သာပေါ့။ နို့မို့ဖြင့်”
- လူ ။ ။ “ကျုပ်လားဗျာ ကံကောင်းတာ၊ ကျုပ်လောက်ကံဆိုးတဲ့ လူ ကမ္ဘာမှာရှိတယ်တောင် မထင်ဘူး”
- စိန် ။ ။ “ဖြစ်ရလေဗျာ ဟုတ်ကဲ့လား”
- လူ ။ ။ “ဟုတ်ပါသော်ကော မိတ်ဆွေ။ ဘတ်(စ်)ကား စီးလာ တယ်။ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရရင် ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ပဲ။ ပွဲကြည့်နေလို့ ခဲကျလာတယ်။ ဘယ်သူမှန်သလဲ။

ကျုပ်ခေါင်းမှန်တယ်။ ဘိုင်စကုပ်ကြည့်နေတုန်း ကုလားထိုင်ကျိုးကျတယ်။ ဘယ်သူကုလားထိုင်လဲ၊ ကျုပ်ကုလားထိုင်ပဲ။ ဘယ်နေရာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ထိစရာရှိ ကျုပ်ထိတာချည်းပဲဗျ”

စိန် ။ ။ “ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေဗျာ၊ ဒီလောက်ပဲလား။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့လေ။ လူဆိုတာမျိုးဟာ ကံမကောင်းပြီဆိုမှ ဖြင့် ဘယ်နေရာမှာမှ အပေါက်မတည့်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဦးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်”

လူ ။ ။ (သူတစ်ပါး၏ အဖြစ်အပျက်ကို နားမထောင်လိုသော လက္ခဏာဖြင့်) “ကျုပ်လောက် ကံဆိုးတဲ့လူ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်ဗျ။ တစ်သက်လုံးလည်း ကံဆိုးတယ်၊ အခုလည်းကံဆိုးတုန်းပဲ။ ဒါနဲ့စကားပြောလက်စနဲ့ ပြောစမ်းချင်သေးတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ခဏလောက် မအားဘူးလား၊ ဘာအလုပ်များ အရေးကြီးတာရှိ သလဲ။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ စိတ်ကူးစိတ်သန်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့တူတယ်။ လာစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဟောဟိုက ဂလုပ်ဘားမှာ တစ်ခွက်စီလောက်သောက်ပြီး တိုင်ပင်စရာကလေးရှိတာ တိုင်ပင်ပါရစေဦး။ မိတ်ဆွေက အရက်တွေဘာတွေရှောင်တဲ့ လူပေါ့ထဲက မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

သူတော်စိန်မှာ မိမိက တိုက်ရသည်ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါးတိုက်သည်ကို သောက်ရသည်ဖြစ်စေ အရက်အမျိုးကောင်းကို သောက်ရန် ဘယ်အခါမှဝန်လေးသူ မဟုတ်ပေရကား ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း ဦးခေါင်းကို ညိတ်ကာ ဂလုပ်ဘားဆီသို့ နှစ်ယောက်သား အတူတကွလျှောက်သွား

ကြလေ၏။

ဟိုတယ်တွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ထိုလူသည် ချောင်ကျသော စားပွဲတစ်ခုဆီသို့ သူတော်စိန်ကိုခေါ်သွားပြီးနောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီ ထိုင်ကြပြီးမှ 'ဘာသောက်မလဲ' ဟုမေးရာ သူတော်စိန်က 'ဒီအချိန်ဆိုတော့ ဝီစကီပဲကောင်းထင်ပါ့ဗျာ' ဟုပြောသဖြင့် ဘွိုင်ကုလားအား ဝီစကီနှစ်ခွက်ယူခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ ဘွိုင်ကုလားသည် ဝီစကီတစ်ခွက်စီကို ထိုသူ၏ရှေ့တွင် တည်ခင်း၍ ဖောက်ပြီးသော ဆိုဒါပုလင်းကို ချထားခဲ့ပြီးနောက် စားပွဲမှခွာသွားလေရာ ထိုလူသည် မိမိ၏ဖန်ခွက်နှင့် သူတော်စိန်၏ ဖန်ခွက်တို့တွင် ဆိုဒါများ ငှဲ့ပေး၍ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက်စီ သောက်ကြပြီးသောအခါတွင်

လူ ။ ။ "ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ် ခုနင်က ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ လောကကြီးမှာ ကျုပ်လောက်ကံဆိုးတဲ့ လူတစ်ယောက် ထမင်းထုပ်နဲ့ ခင်ဗျားလိုက်ရှာရင် ထမင်းထုပ်သိုးရင်သာ သိုးမယ်၊ ခင်ဗျားတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါထက် နေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်နှယ်ခေါ်သလဲ။ ကျုပ် နာမည်ကတော့ ဦးပေါလုံလို့ ခေါ်ပါတယ်"

စိန် ။ ။ "နာမည်ကဖြင့် ရိုးပါပေဗျာ။ ဦးပေါလုံဆိုရင် ဘယ်သူကမှ ပလီဆန်းပြားတတ်တယ်လို့ ထင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်ဆိုတာမျိုးလို လူရိုးလူကောင်းကြီးတစ်ယောက်လို့ လူတိုင်းက ယုံကြည်ကြမှာပဲ။ ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ ဘကျော်လှတဲ့ ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားလို သိပ်တော့မရိုးလှဘူး"

လုံ ။ ။ 'ကိုဘကျော်လှတဲ့လား၊ မြန်မာဟုတ်ကဲ့လား ခင်ဗျာ..."

လှ ။ ။ "ရခိုင်သွေးတော့ နည်းနည်းပါ ထင်ပါ့ဗျာ"

လုံ ။ ။ “အဲဒါကြောင့် ကျုပ် ထင်သားပဲ။ ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုး
 က နာမည်ကို သုံးလုံးအင်မတန် မှည့်ခဲ့တယ်ဗျ။ နှစ်
 လုံးအလွန်ပဲ။ တစ်လုံးတည်း မှည့်တဲ့လူတွေတောင်
 အပုံပဲ။ ဒါထက် ခုနင်တုန်းက ကျုပ်လက်ထဲက လွတ်
 ကျသွားတဲ့ စိန်ကို ခင်ဗျားမြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။”

လှ ။ ။ “ဪ အဲဒါ စိန်လားဗျ”

လုံ ။ ။ “စိန်မှ စိန်အစစ်ပဲဗျာ။ ခင်ဗျားက မသွေးရသေးတဲ့
 စိန်ရိုင်းကို မမြင်ဖူးဘူးမှတ်တယ်။ တွင်းထဲကထွက်
 တဲ့အတိုင်း စိန်ရိုင်းဆိုတာမျိုးက အကွက်တွေ ဘာတွေ
 မဖော်ရသေးလေတော့ သိပ်ပြီးအရောင်မထွက်ဘူးဗျ။
 သို့သော် အကွက်ဖော်လိုက်တဲ့အခါမှာ ပထမတန်းဆို
 ဆိုသလောက် မီးကောင်းပြီး အရောင်တဖျတ်ဖျတ်
 ထွက်လာတာမျိုးကိုးဗျာ။ ဪ ခင်ဗျားက စိန်အရိုင်း
 အတိုင်း မမြင်ဖူးသေးပဲ ဟာကိုး။ ရော့ ဒါဖြင့် ကြည့်
 စမ်းပါဦး” ဟုဆိုကာ ဦးပေါလုံသည် သားရေအိတ်
 ကလေးထဲ၌ထည့်ထားသော စိန်ရိုင်းကို ဘကျော်လှ
 အား ပြလေ၏။

ဘကျော်လှသည် စိန်ရိုင်းကို မမြင်ဖူးသည့်အလျောက် အတော်
 အတန် အံ့ဩသော မျက်နှာထားဖြင့် ထိုဝတ္ထုကို အထက်အောက်လှန်ကာ
 ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်လေ၏။

လုံ ။ ။ “မိတ်ဆွေက စိန်အရိုင်းအတိုင်း မမြင်ဖူးတော့ ဒီဥစ္စာ
 စိန်အစစ်ပါပဲဆိုတာ မယုံကြည်နိုင်ဘူး မှတ်တယ်။
 ခင်ဗျားမယုံရင် မဂို(ရွှေဘုံသာ)လမ်းက စိန်ဘာဘူတွေ
 ကို သွားပြချေ။ တစ်ထောင်မပေးဘူးဆိုတော့ ကျုပ်ပါး”

လာရိုက်လှည့်ဗျာ”

လှ ။ ။ ‘ယုံပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စိန်စစ်မဟုတ်တာကို စိန်စစ်လုပ် ပြီး ခင်ဗျားက ကြွားပြောနေစရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့ လဲဗျ။ ကျွန်တော့်ကို ကြွားပြောလို့လည်း ခင်ဗျားမှာ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”

လုံ ။ ။ “ဟုတ်သေးရိုးလားဗျာ၊ စိန် စစ် မစစ်ကို ခင်ဗျားသွား ပြီး စုံစမ်းကြည့်စေချင်တယ်”

လှ ။ ။ “ယုံပါပြီ ထားလိုက်ပါတော့ ခင်ဗျာ။ စိန်ဆိုမှပဲ ပြီးရော ပေါ့...”

လုံ ။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းကြီး ယုံပြီနော်”

လှ ။ ။ “ယုံပါပြီ ခင်ဗျာ”

လုံ ။ ။ “ကိုင်း... ယုံလို့ရှိရင် ကျုပ် ပြောပြဦးမယ်။ ဟောဒီစိန် ဟာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ယူတဲ့စိန်ဗျ”

ထိုအခါ ဘဏ္ဍော်လှသည် စိန်ရိုင်းနှင့် ဦးပေါလုံ၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ အလွန်တရာ အံ့ဩသော မျက်နှာထားရှိနေလေ ၏။

လှ ။ ။ “ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ ဒီစိန်ကို ခင်ဗျားလုပ် တယ်လား”

လုံ ။ ။ “ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားတဲ့ စိန်ရိုင်းဗျာ၊ တယ်ကြီး လည်း မခဲယဉ်းပါဘူး။ အချိန်က နာရီဝက်နဲ့ ကိရိယာ တန်ဆာဖိုး သုံးကျပ်ခွဲရှိရင် ဒီစိန်မျိုးတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကျုပ်လုပ်နိုင်တာပဲ။ ပြချင်တဲ့ ဘာဘူကို ခင်ဗျားသွား ပြချေ။ စိန်စစ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဆိုခဲ့လို့ရှိရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ငွေတစ်ထောင် အလကားပေးမယ်ဗျာ”

လှ ။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဓာတုဗေဒစိန်လို့ ဆိုချင်တာပေါ့လေ”

လုံ ။ ။ “ဘယ်ကလာ ဓာတုဗေဒရမှာလဲ။ ဓာတုဗေဒဆိုလိုက်တော့ စိန်အစစ်မဟုတ်ဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရောက်နေတာပေါ့ဗျ။ ဒီဟာက ဘယ်ဆိုင်က စိန်ဘာဘူမဆို ငွေတစ်ထောင်ပေးပြီး သွက်သွက်ကြီးဝယ်ယူမယ့် စိန်အစစ်ဗျ။ ခင်ဗျား ဓာတုဗေဒကို ဘယ်သူက တစ်ထောင်ပေးဝယ်မှာလဲ။ ဒီဟာက ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတဲ့ စိန်အစစ်ဗျ။”

“ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ လောကဓာတ်ပညာအကြောင်း ခင်ဗျား သင်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

လှ ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ အိုင်အက်စီ အတန်းမှာ နှစ်နှစ်လောက် ကျွန်တော်သင်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

လုံ ။ ။ “ဒါဖြင့်ရင် ကမ္ဘာမြေကြီးထဲမှာ စိန်များဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို နည်းနည်းပါးပါး သင်ခဲ့ဖူးမှာပေါ့”

လှ ။ ။ “သင်တော့ သင်ခဲ့ဖူးတာပဲ ခင်ဗျာ၊ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ပါဘူး”

စင်စစ်မှာ ဘကျော်လှသည် ကမ္ဘာမြေကြီးအတွင်း၌ သတ္တုများ ဖြစ်ပေါ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်း အနည်းငယ်မျှ သင်ခဲ့ရဖူးသည့် အလျောက် အတော်အတန် ခေါက်မိသော်လည်း ဦးပေါလုံဆိုသူ၏ အသားယူကာ ရှင်းလင်းပြောပြလိုခြင်းတည်းဟူသော ဆန္ဒကိုရိပ်မိသည် ဖြစ်၍ မိမိက တစ်ပြားတစ်ချပ် မကုန်ကျရဘဲနှင့် လူတစ်ယောက် အသား ရသွားမည်ဆိုလျှင် ယူချင်သလောက် ယူပါစေဆိုသော ဝါသနာမျိုး

လည်း ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် မသိနားမလည်ဟန် ပြုနေခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ
၏။ သို့ဖြစ်၍...

လှ ။ ။ “ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ စိန်ဆိုတာမျိုးဟာ
ဘာသာဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်လို့ ထင်မိ
တာကိုး ခင်ဗျာ”

လုံ ။ ။ “ဖြစ်ဆို ဒီလိုလေ၊ ဖြစ်ပုံ ကျုပ်ပြောပြဦးမယ်။ ခင်ဗျားက
ကောလိပ်ကျောင်းနေခဲ့ဖူးတော့ နားနီးမှာပါပဲ။ စိန်
ဆိုတာ ဓာတုဗေဒနည်းနဲ့ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့
ဘာမှမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကာဗွန်ဓာတ်ပဲ။ မီးသွေးတို့၊ ကျပ်
ခိုးတို့ ဆိုတာမျိုးတွေလိုပေါ့ဗျာ”

လှ ။ ။ “မီးသွေးကတော့ မည်းတယ်၊ အရောင်လည်း မထွက်
ဘူး။ စိန်ကတော့ဖြူပြီး အရောင်တလက်လက် ထွက်
ပါကလားဗျာ...”

လုံ ။ ။ “အို... ဒါကမဆိုင်ပါဘူး။ ဓာတ်သဘာဝတူပေမဲ့
အသွေးအရောင်ကွဲတာ၊ အနံ့အရသာကွဲတာ အကုန်
ပေါ့ဗျာ။ သို့သော် ခင်ဗျားနားလည်အောင် ကျုပ်ပြောဦး
မယ်။ ကြံရည်ကို ခင်ဗျားကြည့်စမ်း၊ သူ့အတိုင်းကြည့်
ရင် ဖြူလည်းမဖြူဘူး၊ အရောင်လည်းမရှိဘူး၊ သို့
သော်... အဲဒီကြံရည်ဟာ အပူနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှာ
သကြားဖြစ်လာပြီး အသွေးကလည်းဖြူတယ်၊ အရောင်
ကလည်းရှိတယ်။ အဲဒီလိုပေါ့ဗျာ။ နေဦး၊ ကျုပ်ပြော
ဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ သစ်ပင်တွေ
မပေါက်ခင်၊ လူတွေ ဘာတွေမနေခင် ဟို... ပထမ
တုန်းကတော့ အင်မတန်ပူပြင်းတဲ့ ဓာတ်ခိုး၊ ဓာတ်ငွေ့

တွေ စုပေါင်းဖွဲ့စည်းနေတဲ့ ဧရာမဟာကြီးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ
 ဓာတ်ခိုး၊ ဓာတ်ငွေ့တွေ အမျိုးမျိုးထဲမှာ ကာဗွန်ဆိုတဲ့
 ဓာတ်လည်းပါတယ်။ အင်မတန် ပူပြင်းပြီဆိုမှဖြင့်
 ဘယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းမျိုးမဆို လောင်ကျွမ်းရတယ် မဟုတ်
 လားဗျ။ လောင်ကျွမ်းပြီးနောက် မည်းမည်းကြီးမီးသွေး
 လို့ ကျန်နေရစ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီမီးသွေးဟာ
 ကာဗွန်ဓာတ်ပဲဗျ။ ဒါနဲ့ ဧရာမ အခိုးအငွေ့လုံးကြီးဟာ
 ကာလအတန်ကြာတော့ တဖြည်းဖြည်း အေးလာရ
 တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုအေးလာတဲ့ အခါကျတော့
 နဂိုအရွယ်လောက် မကြီးတော့ဘဲ ကျုံ့ဝင်သွားရတဲ့
 သဘာဝရှိတယ်ဗျ”

လှ || || “အဝတ်များ ရေလျှော်လိုက်တော့ ကျုံ့ဝင်သွားတာမျိုး
 လိုလား”

လုံ || || “ကဲ... ထားပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီလိုပဲ ဆိုပါတော့။ အဲဒီ
 လိုကျုံ့ဝင်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်သလဲ
 သိလား...”

လှ || || “ကျုံ့ဝင်သွားတော့ သေးသွားတာပေါ့ဗျ”

လုံ || || “ကျုံ့ဝင်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ဓာတုဗေဒ စကားပြော
 ရရင် ဖိနှိပ်ခြင်းဆိုတဲ့ ခွန်အားတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဗျ။
 ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်လေ၊ တန်ချိန်ပေါင်း အသချေ
 အသချာအလေးချိန်ရှိတဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီး လောင်းဖြစ်တဲ့
 အခိုးအငွေ့လုံးကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်း အေးလာလို့
 တောကြီးတွေ၊ ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေအဖြစ် ရောက်
 အောင် မာမာကြီးဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ အဲဒီကျောက်

တောင်ကြီးတွေ အကြိုအကြားမှာ ကတ်ကတ်သတ်
 သတ် ညှပ်ဝင်နေတဲ့ ကာဗွန်ဓာတ်တွေဟာ ကျောက်
 တောင်ကြီးများရဲ့ ကြောက်ခမန်း၊ လန့်ခမန်း ဖိနှိပ်ခြင်း
 ကို ခံရတာကိုးဗျ။ အဲဒီတော့ ‘ဘာဖြစ်သလဲသိလား’
 ဟု မေးလျက် ရုတ်တရက် ဆက်လက်၍မပြောသေးဘဲ
 တန့်ရပ်နေလေရာ... ဘကျော်လှကမူ မည်ကဲ့သို့သော
 အဖြေမျိုး ပေးစေလိုသည်ဟု အကဲမခတ်နိုင်သဖြင့်
 ‘ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ’ ဟူ၍သာ ပြန်၍မေးရလေ၏။

လုံ ။ ။ (ဘကျော်လှ၏ ပခုံးကို ပုတ်လျက် အဓိပ္ပာယ်လေးနက်
 စေလိုသော သဘောနှင့် မိမိ၏ မျက်နှာကို ဘကျော်လှ
 ၏ မျက်နှာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍) ‘ဒီတော့ ဘာဖြစ်
 တယ် မှတ်သလဲ၊ စိန်တွေဖြစ်လာတယ်ဗျ... စိန်တွေ’
 ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် ဦးပေါလုံသည် ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ပေါ်
 လာသော စိန်များမှာ မိမိ၏ လုံ့လ ပယောဂအစွမ်းဖြင့်
 ဖြစ်လာရတော့သည့် အလားကဲ့သို့ အသားယူသော
 မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ ကြည့်နေလေ
 တော့၏။

ထိုအခါ ဘကျော်လှမှာ လူပြိန်းလူအတစ်ယောက်၏ မျက်နှာထား
 မျိုးကို ဟန်ဆောင်ခြင်းအရာဌာန၌ ပထမတန်းကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်
 ဖြစ်လေရကား အကြီးအကျယ် အံ့ဩသောကြောင့် အာခြောက်လာတော့
 သည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် အရက်ဖန်ခွက်မှ တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက်မျှ ကျိုက်
 ချပြီးလျှင် ဦးပေါလုံ၏ ပညာဗဟုသုတကို အံ့ဩချီးကျူးသော အနေမျိုး
 ဖြင့် ဦးပေါလုံ၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေလေ၏။ သူ့မျက်နှာထားကို
 တွေ့မြင်ရသော ဦးပေါလုံမှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လှ၍ အရက်များ

ကုန်လုဆဲဆဲရှိနေသော ဖန်ခွက်များထဲသို့ ဝီစကီထပ်၍ဖြည့်ထည့်စေရန် ဘွိုင်ကုလားအား အော်ဟစ်ကာ အမိန့်ပေးလိုက်သေး၏။

ဦးပေါလုံသည် ဘကျော်လှအား အံ့ဩခြင်းတည်းဟူသော အရသာကို အားရအောင် ခံစားစေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ဆက်လက် ၍ စကားမပြောသေးဘဲ အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့နေရင်း မိမိဖန်ခွက်မှ ဝီစကီအနည်းငယ်ကို မော့ချ၍ ဤသို့ပြောပြန်လေ၏။

လုံ ။ ။ “ဟုတ်တယ် မိတ်ဆွေ၊ ခုနက်က ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပဲ။ ကျောက်တောင်တွေကြားထဲမှာ ကာဗွန်ဓာတ်တွေ ညပ်ပြီး စိန်ဆိုတာတွေ ဖြစ်လာပါရောဗျာ။ အဲ... ကျုပ် ကလည်းပဲ အဲဒီနည်းအတိုင်းလုပ်တာပဲဗျ။ နို့ပေမဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ပူအောင်လုပ်ပြီး အေးအောင် ကျုပ်ပြန် လုပ်တယ်လို့တော့ မဆိုလိုဘူးပေါ့ဗျာ။ သူ့ဟာက သဘာဝနည်းကိုးဗျ။ အဲ... ကျုပ်ကလည်း အဲဒီနည်း အတိုင်းလိုက်ပြီး အသေးစားကလေးသဘောနဲ့ လုပ်ယူ တာပေါ့ဗျ”

ဘကျော်လှသည် အပြင်းအထန် စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသည့်သဘော မျိုးနှင့် (နဖူးရေကိုတွန့်ကာ မျက်မှောင်ကြျတ်လျက် စိုက်ငေးနေလေ၏) ထိုနောက်မှ..

လှ ။ ။ “ဪ... ခင်ဗျားပြောတော့မှ စိန်များဖြစ်ပုံဖြစ်နည်းကို ကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ရတုန်းကဟာတွေ ပြန်ပေါ်လာတယ် ဗျို့။ ဒါထက် နေစမ်းပါဦးဗျာ။ ဂျာမန်ပရော်ဖက်ဆာ ကြီး တစ်ယောက်ဟာလည်း သံတုံးသံခဲတွေကို အပြင်း အထန်ပူရာကနေပြီး ရုတ်တရက်ချက်ချင်း အေးသွား အောင်လုပ်တဲ့နည်းနဲ့ စိန်ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တယ်လို့

ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်ရဖူးတယ် မှတ်ပါတယ်”

လုံ ။ ။ “ကျုပ်လည်း ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလုပ် နိုင်တာက ဆယ်လုံး၊ ဆယ့်နှစ်လုံး၊ တစ်ရတီရှိတဲ့ စိန် အသေးအမွှားကလေးတွေလောက်သာ ဖြစ်တာကိုးဗျ။ ပြီးတော့လည်း သူနည်းက တကယ့်တွင်းထွက်စိန် ထက် ဆယ်ဆလောက် စရိတ်ကြီးနေသတဲ့။ ဖြစ်ရန် တော့ ဖြစ်ကဲ့၊ နို့ပေမဲ့ ဈေးမကိုက်လို့ ခင်ဗျာလူစု လက် လျှော့နေရပါပကောဗျ။ ကျုပ်နည်းက သုံးရတီမှ သုံး ကျပ်ခွဲလောက်ကုန်တဲ့ပြင် သူတို့လို ကြီးကြီးကျယ် ကျယ် ဓာတ်ရုံကြီးတွေ ဘာတွေ တည်ဆောက်နေဖို့ မလိုဘူးဗျ။ ဘယ်နေရာ ထိုင်လုပ်လုပ်ဖြစ်တာပဲ။ တော် တဲ့ ရေချိုးခန်းတစ်ခုရရင် ကျုပ်နည်းက လုပ်ဖြစ်တော့ တာပဲဗျ” ဟုပြောပြီးနောက် ဖန်ခွက်မှ အရက်တစ် ကျိုက်နှစ်ကျိုက် သောက်၍ နှုတ်ခမ်းများကို လက်ကိုင် ပဝါဖြင့် သုတ်လျက် ဘကျော်လှ၏ မျက်နှာကို အကဲ ခတ်နေလေ၏။ ထို့နောက်မှ...

လုံ ။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မယုံဘူးလား”

လှ။ ။ ။ “မယုံတော့မရှိပေါင်ဗျာ... ဒါပေမဲ့ မေးပါရစေဦး။ ခင်ဗျားကကျောင်းမှာ ပညာဘယ်လောက်သင်ခဲ့လို့လဲ”

လုံ ။ ။ “ကျုပ်လား... ကျုပ်က ကာလကတ္တား ယူနီဗာစီတီ သွားပြီး ဘီအက်(စ်)စီ သင်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ဓာတုဗေဒ အလုပ်ကို ဝါသနာထုံတာနဲ့ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး စိန်လုပ် တဲ့နည်းကို လက်တွေ့စုံစမ်းလာလိုက်တာ အမွေရထား တဲ့ ငွေနှစ်သောင်းကျော် သုံးသောင်း ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း

ခဲ့ပါရောလားဗျ” (မှတ်ချက်-ထိုစကားမှာမူ အမှန်
တိုင်း ဖြစ်၏။)

လှ ။ ။ “ဪ... တော်တော်ကြီး ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး လိုက်
စားထားခဲ့တာကိုး”

လုံ ။ ။ “ဘာပဲပြောပြော ခင်ဗျားက မယုံနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။
မယုံနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားကို ကျုပ်က အပြစ်မဆို
သင့်ပါပေဘူး။ ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူးဆိုတာကိုလည်း
ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ မုသားသုံးတဲ့
လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူးဗျ”

လှ ။ ။ “မှန်ပါတယ်... မှန်ပါတယ်”

လုံ ။ ။ “ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ လိမ်ပြောတဲ့လူတစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူး... နားလည်လား။ သို့သော် ယုံကြည်ဖို့
ခဲယဉ်းတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်နားလည်တယ်။
ကိုင်း... စကားရှည်ရှည်ပြောမနေဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ယုံ
ကြည်လောက်အောင် ကျုပ်လုပ်ပြမယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်
နဲ့ ခုနကမှစတွေ့ကြပေမဲ့ ခင်ဗျားလူပုံလူပန်း ကြည့်ရ
တာ ကျုပ်နဲ့ နေရာကျလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ “ကိုင်း
ကျွန်းမို့၊ ကျွန်းကိုင်းမို့” ဆိုတာလို ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့
တစ်ယောက်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြု
နိုင်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲဗျ၊ ဘာပြော
ချင်သလဲ”

လှ ။ ။ (လူရိုးကလေး၏ မျက်နှာထားမျိုးဖြင့်) ‘ဘာမှမပြော
ချင်ပေါင်ဗျာ’

လုံ ။ ။ “ဒီလိုလေ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား ယုံကြည်လောက်အောင်

ခင်ဗျား မျက်စိအောက်မှာ ကျုပ်လုပ်ပြမယ်၊ နာရီတစ်
ဝက်လောက် ခင်ဗျား မအားဘူးလား၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

လူတကာကို အမဲဖမ်းလာခဲ့သော ဘကျော်လှသည် မိမိအား အမဲ
ဖမ်းရန် အကြံဖြင့် နှူးနှပ်လျက်ရှိသော ဦးပေါလုံ၏ စကားများကို နား
ထောင်လျက်ရှိစဉ် တစ်ခါတစ်ရံ ဝမ်းထဲ၌ ယားကျိကျိဖြစ်လာ၍ မရယ်
မောမိစေရန် အထူးသတိပြု၍ နေရလေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ဘကျော်လှက အားလပ်ပါသည် ဆိုသဖြင့် လူနှစ်
ယောက်တို့သည် ဂလုပ်ရုံမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၍ ဦးပေါလုံသည် ဘကျော်လှ
ကို ဘရွတ်ကင်းလမ်း(ဘိုကလေးဈေးလမ်း)၌ ရှိသော သူ၏ နေအိမ်
တိုက်ခန်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

*

ဦးပေါလုံ၏ အိမ်ထောင်မှုပစ္စည်းများ အတော်ပင် သားသား
နားနားရှိသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရသဖြင့် အချို့သော ဥရောပတိုက်သား
များကဲ့သို့ တိုက်ခန်းကိုသာမက အိမ်ထောင်မှုပစ္စည်းများပါ တစ်ပါတည်း
ငှားရမ်းထားဟန်တူသည်ဟု ဘကျော်လှ အကဲခတ်မိလေ၏။ ဦးပေါလုံ
၏ အခန်းမှာ သုံးထပ်တိုက်တစ်တိုက်တွင် အပေါ်ဆုံးထပ်၌ တည်ရှိလေ
ရာ ဦးပေါလုံသည် ဘကျော်လှအား သူ၏ ဧည့်ခန်းတွင် ဝီစကီ၊ ဆိုဒါ
များနှင့် ဧည့်ခံသေး၏။ တစ်ခွက်စီ သောက်ကြပြီးနောက် ဦးပေါလုံက
“ကိုင်း... လာ၊ လုပ်ပြမယ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ခင်ဗျားမျက်စိအောက်တွင်
လုပ်ပြမယ်။ လာခဲ့” ဟုဆို၍ နောက်ဖေးဆောင်သို့ ခေါ်သွားလေရာ
ထိုအခန်း၌ကား ကျောက်စားပွဲတစ်လုံး၊ တံဆိပ်များ ကပ်ထားသော
ဆေးရည်ပုလင်းများသည် နေရာတကျသပ်ရပ်စွာ စီတန်းလျက်ရှိကြလေ
၏။ ထို့ပြင် ဖန်ဘူး၊ ဖန်ချောင်း၊ ဖန်ပြွန် အစရှိသည့် ဓာတုဗေဒဆရာများ

အသုံးပြုသော ဝတ္ထုပစ္စည်းများမှာလည်း ကြွက်လျှောက်ပေါ်တွင် သပ်ရပ်
စွာ စီတန်းလျက်ရှိကြလေ၏။

ဦးပေါလုံသည် လိုအပ်သော ကိရိယာတန်ဆာများကို လှမ်းယူရင်း
'ကိုင်း... ဗျာ၊ ကျေနပ်လောက်အောင် ကြည့်သွားစမ်းပါ။ ခင်ဗျား မျက်စိ
အောက်တွင် ရှင်းရှင်းကြီး လုပ်ပြလိုက်ပါ့မယ်" ဟု ပြော၍ ပုလင်းတစ်
လုံးကို ကိုင်မြှောက်ကာ "ဟောဒါက မဂ္ဂနီစီယမ်ဓာတ်ဗျ" ဟုဆို၍ အမှုန့်
အနည်းငယ်ကို ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ သွန်ထည့်လေ၏။ ၎င်းနောက်
အခြားပုလင်းတစ်လုံးကို လှမ်းယူလျက် "ဟောဒါက သံမှုန့်ဗျ" ဟုဆိုကာ
ထိုနည်းအတူ ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ အနည်းငယ်သွန်ထည့်လေ၏။
ထိုနောက်မှ တံဆိပ်မပါသော တတိယပုလင်းတစ်လုံးကို လှမ်းယူ၍
မွဲတဲတဲအရောင်ရှိသော အမှုန့်များကို အပေါ်ဆုံးမှသွန်ထည့်ပြီး လျှင်
သုံးမျိုးလုံးကို ဒန်ဇွန်းကလေးတစ်ဇွန်းဖြင့် မွှေနှောက်ရောစပ်လေ၏။

'ဟို နှစ်မျိုးကိုတော့ ခင်ဗျားသိတယ်၊ တတိယအမှုန့်ကိုတော့ ကျုပ်
မပြောနိုင်ဘူး။ စိန်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဒီဆေးမှုန့်ဟာ အခရာပဲ" ဟု ပြော
သေး၏။

ထို့နောက် ဦးပေါလုံသည် သံပရာသီးခန့်ပမာဏရှိသော လုံတစ်
လုံးကိုယူ၍ ကျောက်စားပွဲပေါ်၌ ရောစပ်ထားသော အမှုန့်များကို လုံထဲ
သို့ သေချာစွာယက်ထည့်ပြီးမှ ဘကျော်လှဘက်သို့ လှည့်၍ "ဒီလိုဗျ
မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားနားလည်အောင် ကျုပ်ရှင်းပြဦးမယ်။ မဂ္ဂနီစီယမ်ဆိုတဲ့
ဓာတ်ကို သံမှုန့်နဲ့ရောပြီး ကျိုလိုက်တဲ့အခါကျရင် ဒီဂရီသုံး လေး ထောင်
ပူပြင်းတဲ့ တေဇောဓာတ်ဖြစ်လာတယ်။ ဒီတေဇောဓာတ်ဟာ ဟိုတုန်းက
ကမ္ဘာကြီးအရည်ပျော်နေစဉ်က တေဇောဓာတ်မျိုးလောက်တော့ မပြင်း
ထန်လှဘူးပေါ့ဗျာ၊ သို့သော် အဲဒီလောက်နီးနီး ပူပြင်းတာပဲ။ အဲဒီ
တေဇောဓာတ်ကြောင့် သံမှုန့်ကလေးတွေဟာ အရည်ပျော်သွားရော။ အဲဒီ

အခါမှာ ကျုပ်ခုနင်ကထည့်လိုက်တဲ့ မွဲတဲတဲ အမှုန့်ဟာလည်း သံမှုန့်နဲ့ အတူ သမသွားရောဗျ။ အဲဒီ မွဲမွဲတဲတဲ အမှုန့်ဟာက သူ့သဘာဝရင်းမှာ စိန်နဲ့ အတူတူပဲဗျ”

ဘကျော်လှသည် ပရော်ဖက်ဆာဆရာကြီး၏ စကားကို ကျောင်း သားတစ်ယောက်က နားထောင်လျက်ရှိသည့် မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ဦးပေါလုံ၏စကားကို နားထောင်လျက်ရှိစဉ် ဦးပေါလုံသည် မီးခြစ်ဆံ တစ်ချောင်းကို ခြစ်၍ ဆေးမှုန့်များထည့်ထားသောလုံကို မီးရှို့လိုက်လေ ၏။ ထိုအခါ မျက်လုံးများကို ဖောက်ထွင်းသွားမလောက် တောက်လင်း လှသော မီးတောက်တစ်ခု ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာ၍ တရားရှူးမြည် သော အသံနှင့်တကွ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ဘကျော်လှမှာ လုံထားသော နေရာနှင့် ၇ တောင်၊ ၈ တောင်ခန့် ကွာလှမ်းသော်လည်း မီးတောက်မှ အပူငွေ့သည် သူ၏ပါးပြင်ကို ဟပ်လေသေး၏။ ဘကျော်လှသည် လုံကလေးကို စိုက်၍ကြည့်နေစဉ် လုံမှာပထမ၌ နီလာ၍ ပန်းရောင်သို့ ကူးပြောင်းပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် ဖွေးဖွေးဖြူသောအရောင်ဖြစ်လာ၍ လုံပါ တောက်လောက်လျက်ရှိလေတော့၏။

လုံ ။ ။ “ကိုင်း မြင်လား မိတ်ဆွေ၊ ဘယ်လောက်ပူပြင်းတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတွေ့ပြီ မဟုတ်လား။ ခုနေအခါမှာ ကျုပ်ထည့်ထားတဲ့ ကာဗွန်ဓာတ်ဟာ သံရည်အတွင်း မှာ တစ်မျိုးတစ်မည် သဘာဝပြောင်းနေရောမယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ အခုမြင်ရတဲ့ အပူဓာတ်ဟာ ဟိုတုန်းကကမ္ဘာ မြေကြီး အရည်ပျော်စဉ်က အပူဓာတ်လောက်တော့ မပြင်းဘူးပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီလောက် ပြင်းအောင်ကိုလည်း ဘယ်လောကဓာတ်ဆရာမှ လုပ်မယူနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ။ သို့သော် အဲဒီချို့ယွင်းချက်ကို ကျုပ်ကဘယ်လိုလုပ်ယူ

သံလဲဆိုတော့ ဟိုတုန်းကတော့ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ သူ့ဟာနဲ့သူ တဖြည်းဖြည်းကလေး အေးသွားတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဒီဟာကို စက္ကန့်တစ်မတ်အတွင်း ဗြုန်းခနဲအေးအောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ကာ ကျုပ် လုပ်ထားတဲ့ တေဇောဓာတ်က သဘာဝလောက်မပြင်း သော်လည်း ဗြုန်းခနဲအေးအောင်လုပ်တဲ့အတွက် ဥတု အပြောင်းအလဲဟာ အင်မတန်ပြင်းထန်တယ်ဗျ။ အဲဒီ လို ရုတ်တရက် ဥတုပြောင်းလဲခြင်းအတွက်ကြောင့် လောကဓာတ်စကားအားဖြင့် ဖိနှိပ်ခြင်းဆိုတဲ့ခွန်အား ဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဗျ။ အဲဒီခွန်အားအတွက်ကြောင့် ကျုပ် ထည့်ထားတဲ့ ကာဗွန်မှုန့်ဟာ စိန်ဖြစ်သွားရတာပဲ။ သို့သော် အနောက်နိုင်ငံက ဂျာမန်လောကဓာတ်ဆရာ တွေက ဒီဂရီ ၃-၄ထောင် ပူပြင်းနေတဲ့လုံကို စက္ကန့် တစ်မတ်အတွင်း ဗြုန်းခနဲအေးစေနိုင်တဲ့နည်းကို သူတို့ မတွေ့သေးဘူး။ ကျုပ်က တွေ့ထားတယ်။ သူတို့နဲ့ ကျုပ်နဲ့ အဲဒါကွာတာပဲ။ စိန်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်။ ကာဗွန်ဓာတ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကတော့ လောကဓာတ် ပညာမှာ ကကြီး၊ ခန္ဓေးရှိသေးလို့ လူတိုင်းသိကြတာပဲ”

ထိုနောက် ဦးပေါလုံသည် စားပွဲအောက်၌ထားသော ကိရိယာ ကလေးတစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်ရာ ထိုကိရိယာမှာ စက်ဆီဘူးနှစ်လုံးကို ဓာတ်ကြိုးများဖြင့် သွယ်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေ၍ အကြောင်းကိုမသိသော သူတို့မှာ မည်သည့်အတွက် အသုံးပြုသည်ဟု ရိပ်မိနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ဦးပေါလုံကမူ ထိုကိရိယာကလေးကို တရိတသေနှင့် ဖြည်းညင်းစွာကိုင် တွယ်သည်ကို ထောက်သဖြင့် သူ့အဖို့အလွန်တရာ အရေးကြီးဟန်တူ

သည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်လောက်ပေ၏။

လုံ ။ ။ “ဟောဒီ ကိရိယာကလေးဟာ ဓာတ်လုံးတစ်ခုကို အမြန်ဆုံးအေးအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိရှိတယ် ဗျ။ ဘယ်လိုက ဘယ်နှယ့်အလုပ်လုပ်တယ် ဆိုတာကို တော့ ခင်ဗျားကိုပြောပြလို့ နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော် သိပ်ပြီး သဘာဝကျတဲ့ ကိရိယာကလေးဗျ။ ဟောဒီလုံထဲက ဓာတ်ရည်ကို ဒီကိရိယာကလေးထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရင် လက်ဖျစ်တစ်တွက်အတွင်း အေးသွားနိုင်တယ်ဗျ။ အပူချိန်ဒီဂရီ (၄၀၀၀) လောက်ကနေ ပြီး သုညဒီဂရီအောက် တစ်ရာလောက် ရောက်သွားအောင် စက္ကန့်တစ်မတ်တိတိပဲ ကြာတယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ခင်ဗျား သိလား။”

လှ ။ ။ “ဒီတော့ကာ... ဒီတော့ကာ...”

လုံ ။ ။ “ဒီတော့ကာ ဗြုန်းခနဲ အပြင်းအထန် ဥတုပြောင်းသွားတဲ့အတွက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဖိနှိပ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဓာတ်အားဖြစ်ပေါ်တယ်ဗျ။ အဲဒီဓာတ်အားဟာ ဘယ်လောက်ကြီးမား ပြင်းထန်သလဲဆိုရင် ထုတစ်မိုင်၊ အနံတစ်မိုင်၊ အလျားတစ်မိုင်ရှိတဲ့ သံမဏိတုံးကြီးနဲ့ ဖိချလိုက်တာနဲ့အတူတူပဲ”

ဦးပေါလုံသည် ထိုကိရိယာကလေး၏ အဖုံးကိုဖွင့်၍ လုံကလေးကို ညှပ်ရှည်ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ညှပ်ယူပြီးလျှင် ဆီးကင်းခန့် ပမာဏရှိသော ဓာတ်ရည်ကို လောင်းထည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မီးရထားစက်ခေါင်းမှ အခိုးထုတ်သကဲ့သို့ ရှူးခနဲမြည်သော အသံကြီးဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတူ ၎င်းကိရိယာကလေး၏ အဝမှ မီးရထားစက်ခေါင်းမှ လွှတ်ထုတ်သော

ရေနွေးငွေ့များကဲ့သို့ပင် မြောက်မြားစွာသော ရေနွေးငွေ့များသည် ရုတ်တရက်ပန်းထွက်လာ၍ အခန်းကလေးတစ်ခုလုံး ပိတ်ဖုံးသွားမတတ် ရှိလေတော့၏။

လုံ ။ ။ “မြင်ရတော့မယ်၊ မကြာခင် ခင်ဗျားမျက်စိနဲ့ မြင်ရတော့မယ်” ဟု ပြောလျက်ရှိစဉ် ဘကျော်လှမှာမူ မိမိ၏ မိလ္လာစီးကရက်ဘူးမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ လက်သည်းခွဲပေါ်တွင် ဆောင့်ကာ စဉ်းစားနေသော မျက်နှာထားနှင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။ ထိုနောက်မှ...

လှ ။ ။ “ကြံကြံစည်စည်များ၊ ဒီစိတ်ကူးကို ခင်ဗျား ဘယ်နည်း ရတာလဲ”

လုံ ။ ။ “ကျုပ် ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဘီအက်စီအောင်ပြီး ၁၀ နှစ်လုံးလုံး အနောက်တိုင်းနည်းနဲ့ အဂ္ဂိရတ်နောက်လိုက်ပြီး ငွေနှစ်သောင်းကျော် သုံးသောင်းအကုန်ခံ စမ်းခဲ့တဲ့ အကောင်ဗျ။ ကျုပ်ဝါသနာက ငယ်ငယ်ကလေးက တည်းက ရတဲ့မုန့်ဖိုးကလေးနဲ့ ဆေးဆိုင်ဝင်ပြီး ဟိုဓာတ်ဝယ်၊ ဒီဓာတ်ဝယ်။ ဟိုဟာနဲ့ရော၊ ဒီဟာနဲ့ရော။ ဟိုဓာတ်နဲ့ သည်ဓာတ်နဲ့စပ်။ တစ်ခါတုန်းက ဆေးမှုန့်ထောင်းနေတဲ့ ငရုတ်ဆုံက ဟုန်းဆိုမီးထတောက်လိုက်တာ မျက်ခုံးမွေးရော၊ မျက်တောင်မွေးရော အားလုံးလောင်သွားပြီး ပြောင်တင်းကြီးနဲ့ အကြာကြီးနေခဲ့ရပါသေးလားဗျာ။ တော်တော်ကြီးလာတော့ လောကဓာတ်စာတွေဖတ်၊ အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းတွေဖတ်။ သူတို့ အဂ္ဂိရတ်က ရွှေလောက်သာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အနောက်တိုင်း အဂ္ဂိရတ်က စိန်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရွှေထက် စိန်က အဖိုး

တန်တယ်ဆိုပြီး နောက်ဆုံးတော့စိန်ဘက် မဲလိုက်
သွားတာကိုး”

စင်စစ်မှာ ဦးပေါလုံသည် ငွေမြောက်မြားစွာအကုန်အကျခံ၍
အဂ္ဂိရတ်ထိုးဖူးသည်ဆိုခြင်းကား အမှန်အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ အဂ္ဂိရတ်ထိုး
သူများနှင့် လောင်းကစားသူများသည် အလုပ်မလုပ်ဘဲနှင့် ငွေအမြောက်
အမြားရလိုသော သဘာဝဓာတ်ရင်းခံရှိသူများဖြစ်ကြလေရာ အကြံ
အစည်အထမမြောက်၍ လူများကိုလိမ်ချဖို့ ဦးပေါလုံ၏ လုံ့လပြုခြင်း
မှာလည်း အဆိုပါသဘာဝမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အပြုအမူပင်ဖြစ်လေ၏။

ထိုနောက် ဦးပေါလုံသည် အကျီလက်ကိုပင့်၍ ကိရိယာကလေး
ထဲသို့ ကုန်းနှိုက်ပြီးလျှင် တစ်ဖန် စန့်စန့်ရပ်လိုက်သောအခါ၌ မွဲတဲတဲ
အဆင်းရှိသော ကျောက်လုံးကလေးတစ်ခုသည် လက်ထဲ၌ပါလာလေ
တော့၏။

လုံ ။ ။ (ကျောက်လုံးကလေးကို လက်ညှိုးနှင့် လက်မအကြား
 · ဌ်ညှပ်ကာ လှမ်းပေးလျက်) ‘ကိုင်းဗျာ ဟောဒီမှာ စိန်
 ရိုင်းကလေးပါပဲ။ မဂို(ရွှေဘုံသာ)လမ်းက ဘယ်စိန်
 တိုက်မဆို ခင်ဗျားသွားပြချေ။ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့
 ကျုပ်ခေါင်းကို လာဖြတ်လှည့်’

ဘကျော်လှသည် အလွန်အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကျောက်လုံးကလေးကို
ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိစဉ်-

လုံ ။ ။ ‘ကျုပ်လောက် ကံဆိုးတဲ့လူဟာ လောကကြီးမှာမရှိပါ
 ဘူးဗျာ’

လှ ။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကြီးရယ်။ ငါးရာတန်၊ တစ်ထောင်
 တန်စိန်တွေကို လုပ်တတ်နိုင်ပါလျက်နှင့် ကံဆိုးတယ်
 ဆိုလို့ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား ခင်ဗျာ’

လုံ ။ ။ “လုပ်တော့ လုပ်တတ်ကဲ့၊ သုံးလောက် ငလောက်
 အောင်အစွဲထုတ်ရောင်းဖို့က ရှိသေးတာကိုးဗျ။ လာပါ
 ဗျာ ကျုပ်ပြောပါဦးမယ်”

ဦးပေါလုံသည် ဘကျော်လှကို အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းသို့ခေါ်သွား၍
 ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ကြပြီးလျှင် ဝီစကီနှင့် ဆိုဒါများကို ငှဲ့ပေးပြန်လေ၏။
 တစ်ခွက်စီ သောက်ကြပြီးနောက်...

လုံ ။ ။ ‘ဒီလို မိတ်ဆွေရဲ့၊ ဒီအလုပ်မျိုးဆိုတာက အရောင်း
 အဝယ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ပီပီရီရီ စိမ့်နိုင်မှ ဟန်ကျမှာ
 ကိုးဗျ။ ဒီဟာလို စိန်ကလေးတစ်လုံးချင်း လုပ်ရောင်း
 နေရင်တော့ အလွယ်သားပေါ့ဗျ။ သူဌေးလို သုံးပြီး
 သူဌေးလိုနေချင်လို့ စိန်တစ်ပြည်သားလောက် ကျုပ်
 ယူသွားစမ်းပါလား။ စိန်ကုန်သည်ဘာဘူတွေက ကျုပ်
 ဘယ်ကတိုက်ယူလာသလဲလို့ မယုံသင်္ကာမဖြစ်ပေဘူး
 လားဗျ။ ဒီတော့ကာ ပုလိပ်ကိုတိုင်လား တန်းလားနဲ့
 လုပ်ရင် ကျုပ်က မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရင်လည်း ပြောရ
 မယ်၊ မပြောဘဲမြဲနေရင်လည်း နေရမယ်။ ပြန်ပြောလို့
 ရှိရင် လူတစ်ယောက်ဟာ စိန်တွေလုပ်တတ်နေပြီဆိုတဲ့
 သတင်းကို ကမ္ဘာကသိသွားရင် စိန်ဈေးတွေအားလုံး
 ကျပြီး ကျုပ်မှာလည်း မျှော်လင့်သလောက် အကျိုး
 မရှိပေဘူး။ ဒီလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျုပ်က မပြောဘဲ နေပြန်
 ရင်လည်း ကျုပ်ကို အချုပ်ထဲထားပြီး ဘယ်တော့
 မှလွတ်မယ် မဆိုနိုင်ဘူး”

ထိုအခါ ဘကျော်လှသည် ဦးပေါလုံ၏စကားမှာ ပတိပါစဉ် ညီပါ
 ပေသည်ဟု ဦးခေါင်းညိတ်ကာ နားထောင်နေရာမှ ဦးပေါလုံ၏

ရှေ့စကားကိုသာ စောင့်မျှော်နေလေ၏။

လုံ ။ ။ “အဲဒါကြောင့် ဒီအလုပ်ကိုပိပိရီရီ သေသေဝပ်ဝပ် အလုပ်လုပ်ပေးမယ့် လူတစ်ယောက်လိုတယ်ဗျ။ တစ်ယောက်ယောက်က အာဖရိကတောင်ပိုင်းလို၊ တောင်အမေရိကဘက်လို စိန်ထွက်တဲ့ နေရာတစ်ခုခုကို သွားပြီး စိန်တွင်းတူးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ချင်ယောင်ဆောင်ရမယ်။ ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ စက်ကိရိယာနဲ့ ဝတ်ကျေဝတ်ကုံ တူးတာပေါ့ဗျာ။ အတန်ကလေးကြာတော့မှ စိန်တွေတွေ့တယ်လို့ သတင်းလွှင့်ရမယ်ဗျ။ အဲဒီအခါမှာ ကုမ္ပဏီဖွဲ့ပြီး အစုရှယ်ယာတွေကိုရောင်းရမယ်။ နောက်ပြီး အတန်ကလေးကြာတော့မှ အဲဒီစိန်တွေရောက်လာတယ်ဆိုပြီး ပြောင်ပြောင်ကြီး ရောင်းစားနိုင်တာပေါ့ဗျ”

လှ ။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဘာကြောင့် အဲဒီလိုမလုပ်သလဲ”

လုံ ။ ။ “ကျုပ်က အဲဒီလို စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်မနေချင်တော့ဘူးဗျ။ လူကလည်း၊ အရွယ်ကလည်း သိပ်မငယ်တော့ဘူး။ အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်က စိန်လုပ်တဲ့အခါလုပ်၊ မလုပ်တဲ့အခါမှာသာ သောက်သောက်စားစားနဲ့ အေးအေးလူလူ ဇိမ်နဲ့နေချင်တော့တာပဲ။ ကုမ္ပဏီဖွဲ့လား၊ အစုရှယ်ယာခေါ်လား၊ ဘာလားနဲ့ ခေါင်းရှုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေကို ကျုပ်က ဝါသနာလည်းမပါဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်မှာ အဆုတ်နာရှိတယ်လို့ ဆရာဝန်များက ပြောထားလေတော့ လူပြည်မှာ ကြာကြာနေရဖို့ မျှော်လင့်စရာလည်း မရှိဘူး။ နေရတဲ့ အခိုက်ကလေးမှာ ဟိုသွားဒီသွား၊ ဟိုမြို့လည် ဒီမြို့

ပတ်နဲ့ ခပ်ချောင်ချောင် ခပ်ပေါ့ပေါ့နေချင်တော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားလို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နဲ့ လူခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်က ကျုပ်ကို ကူညီမယ်ဆိုရင် ကျုပ် အကြံအစည်အထမြောက်မှာပဲ။ ကျုပ်က ဘယ်လိုလူကို လိုချင်သလဲဆိုတော့ ငွေများများရရင် နှုတ်လုံလုံနဲ့ ဘာအလုပ်မျိုးမဆို လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လိုချင်တယ်။ ကျုပ်က ဟိုသွားဒီသွားနဲ့ လည်ပတ်နေတုန်းမှာ သူ့အလုပ်က ဘာလဲဆိုတော့ ခုနင်က ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အလုပ်တွေကို ဖြစ်အောင် လုပ်ထားနှင့်ရမယ်။ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ အရင်းအနှီးထည့်ဖို့ လည်း သူ့မှာ ငွေအတော်အတန်ရှိရမယ်။ အဲဒီလို တစ်နှစ်စ နှစ်နှစ်စ လုပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့အဖို့တော့ မော်တော်ကား အလဲလဲစီးပြီး ကန်တော်ကြီးစောင်းက ကြိုက်တဲ့အိမ်မှာ နေချင်သလို ဇိမ်နဲ့နေရုံရှိတော့တာပေါ့ဗျ။ ခုပြောသလိုလုပ်ပေးမယ့် လူမျိုးကို ရအောင်ရှာဖို့ လွယ်တယ်ထင်သလား ခင်ဗျား၊ မလွယ်ဘူးခင်ဗျာ။ ကျုပ်က လူမြင်တိုင်းလည်း သဘောမကျဘူး။ ဒီလောက်ကြီးဖို့ အလုပ်မျိုးမှာ တော်တော့လူကိုလည်း ကျုပ်ကမယုံနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတော့ မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားတယ်။ (ဦးခေါင်းယမ်းလျက်) နို့ပေမဲ့ ဟန်ရမထင်ပါဘူးဗျာ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရပေဗျာ။ ဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ အကြောင်းအရာကြီးကို သိထားရပြီးတဲ့နောက် အသုံးမချနိုင်လို့ ဒီအတိုင်းငေးကြည့်နေရတာ။ ကျုပ်လောက် ကံဆိုးတဲ့လူ လောကကြီးမှာ ရှိနိုင်ပါဦး

မလားဗျာ”

ဘကျော်လှ၏ စိတ်ထဲ၌ ဦးပေါလုံမှာ မကြာမီအတွင်း ဤမျှမက ကံဆိုးလိမ့်ဦးမည်ဟု အောက်မေ့မိသော်လည်း ထိုအခြင်းအရာကို ဖွင့်ဟ၍ မပြောချေ။ ဘကျော်လှသည် ဦးပေါလုံ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း လောဘစိတ်ဝင်လာသော မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် သူ့အား ကြည့်နေပြီး နောက် မရဲတရဲအမူအရာဖြင့်..

လှ ။ ။ “ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကိုသဘောကျတယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်က တတ်နိုင်တဲ့နေရာက ကူညီလိုပါတယ်”

ဦးပေါလုံသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာသော မျက်နှာထားဖြင့် ဘကျော်လှအား ကြည့်နေသေး၏ ။

လုံ ။ ။ “ဟုတ် မထင်ပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်လောက်ကံဆိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီးတော့ ကံဇာတာတက်လာနိုင် မထင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခုမှတွေ့ရတာ၊ ဒါလောက်တော့ လုပ်ပေးချင် မထင်ပါဘူး”

ထိုနောက် လူနှစ်ယောက်တို့သည် အကျယ်တဝင့် ဆက်လက်၍ စကားပြောကြပြန်လေရာ ဘကျော်လှသည် ဦးပေါလုံ အလိုရှိသည့် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရန် သဘာတူလေ၏ ။ အရက်ဖန်ခွက်ကို ရံဖန်ရံခါသောက်ရင်း လူနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိ၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ အကြံအစည်များကို တစ်နာရီခန့်မျှ ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် ဘုံဘောဟိုတယ်သို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်ကြီးစွာနှင့် ညစာစားရန် သွားရောက်ကြလေ၏ ။ ခွဲခါနီး၌ ဘကျော်လှသည် ဦးပေါလုံထံသို့ နောက်တစ်နေ့တွင် ငွေတစ်ထောင် ယူခဲ့၍ ဖွဲ့စည်းလတ္တံ့သော ကုမ္ပဏီတွင် အရင်းအနှီးအဖြစ်နှင့် ထည့်သွင်းရန် ဝန်ခံကတိပေးခဲ့လေရာ ယင်း

အတွက် ဦးပေါလုံကလည်း ဘကျော်လှအား မြတ်စွန်းသမျှသော ငွေ
များအပေါ်မှ ရာခိုင်နှုန်း ငါးဆယ်(ထက်ဝက်) ပေးရန် သဘောတူညီလေ
၏ ။

နောက်ဆုံး၌ ဘကျော်လှသည် ဦးပေါလုံ၏စိန်ကို ယူသွား၍
မဂို(ရွှေဘုံသာ)လမ်းမှ စိန်ဘာဘူတစ်ယောက်အား ပြုကြည့်ရာ စိန်အစစ်
ဖြစ်၍ အဖိုးငွေရှစ်ရာမှ တစ်ထောင်အတွင်း တန်ပါသည်ဟု ပြောလိုက်
၏ ။ စင်စစ်သော်ကား ၎င်းစိန်ရိုင်းမှာ စိန်စစ်ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ဘကျော်လှ
တွက်ကိန်းရပြီး ဖြစ်လေရာ သေချာသည်ထက် သေချာအောင်ဆို၍
ပြသခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဦးပေါလုံသည် ဘကျော်လှအား တံခါးဖွင့်ပေး
သောအခါတွင် ဦးပေါလုံ၏ မျက်နှာမှာ ကံမကောင်းသော လူတစ်
ယောက်ဆို၍ ညှိုးငယ်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ကံဇာတာတက်လာပြီဟု ယုံကြည်
ဟန်လက္ခဏာဖြင့် ရှင်ပျစွာ ရှိနေလေ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား အိမ်ထောင်
ပစ္စည်းများမှာ အတန်ငယ် ဖရိုဖရဲရှိနေ၍ သားရေအိတ်ကြီးသုံးလုံးကို
လည်း ဘကျော်လှ တွေ့မြင်ရလေ၏။

လုံ ။ ။ “ကျွန်တော် သိပ်နောက်ကျနေမထင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”
လှ ။ ။ “နောက်မကျလှပါဘူး၊ အချိန်အတော်ပါပဲ။ ကျုပ်က
ရထား မမီမှာစိုးလို့ ပျာလောင်ခတ်နေမိတာပါ။ ကျုပ်
က မီးရထားမှာ နေရာတွေ ဘာတွေတောင် ရီဇတ်လုပ်
ထားပြီးပြီ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဒီကိစ္စကလေး စိမ့်ပြီးပြီးချင်း
ကျုပ်ပြောထားတဲ့အတိုင်း အညာတစ်လျှောက်
လျှောက်လည်ချေဦးမယ်”

ဘကျော်လှမှာ ကိစ္စပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးပေါလုံသည် တတ်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ ရန်ကုန်မြို့မှ ထွက်ခွာသွားလိမ့်မည့်အကြောင်းကို ရိပ်မိပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘာမျှမပြောဘဲ အခန်းထဲဝင်ထိုင်နေ၏။

လုံ ။ ။ (စာချုပ်ကြီးတစ်ခုကို ထုတ်ပြလျက်) “ဟောဒီမှာ နှစ်ဦး သဘောတူ စာချုပ်ကိုတော့ အဆင်သင့်ရေးထားပြီး ပါပြီ။ ဟောဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားလက်မှတ်ထိုး၊ ခင်ဗျား အတွက် ရင်းငွေကို ထည့်ပြီးနောက် ရှေ့လျှောက်တော့ ခင်ဗျားစိမ့်ရစ် ရုံပါပဲ။ ဒီနောက်တော့ ကျုပ်သုံးဖို့ စွဲဖို့ အတွက်တစ်လ တစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင်လောက် ပို့ပေး ရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ကျန်တဲ့ငွေတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ် လုပ်၊ လုံးလုံးပုံထားခဲ့မှာပါပဲ”

ဘကျော်လှသည် ဦးပေါလုံ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ရွှင်လန်းသော အမူအရာပြု၍ စာချုပ်ကိုကြည့်ပြီးလျှင် လိုအပ်သောနေရာတွင် လက်မှတ် ရေးထိုးလေ၏။ ထို့နောက် ဘကျော်လှသည် သားရေအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူ ရာတန် အချပ်နှစ်ဆယ်ကိုထုတ်၍ ဦးပေါလုံသို့ ပေးအပ်လေရာ ဦးပေါလုံ လည်း အနည်းငယ် တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် စက္ကူများကိုရေတွက် ကြည့်သေး၏။ ထို့နောက်....

လှ ။ ။ “ကိုင်း ကျွန်တော့်ဘက်က တာဝန်တော့ ပြီးသွားပြီ၊ ခင်ဗျား စိန်လုပ်နည်းကိုသာ ကျွန်တော့်ကိုပြပါတော့”

လုံ ။ ။ “စိတ်သာချ၊ ကျုပ်က လုံးစေ့ပတ်စေ့ ရေးထားခဲ့ပြီ”

လှ ။ ။ “ရေးတာလည်း ဟုတ်ပါရဲ့လေ၊ သို့သော် စနစ်ကျ မကျကို သေသေချာချာ လက်ထပ်သင်ပြခဲ့ဦးပေါ့ ခင်ဗျာ”

လုံ ။ ။ (အင်္ကျီလက်ကို ပင့်ကာ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လျက်)

ပြတာပေါ့ဗျာ ပြတာပေါ့၊ သို့သော် အစအဆုံး စောင့်
ကြည့်နေဖို့တော့ အချိန်မရဘူးမှတ်တယ်။ ကိုင်း လာ
လေပြရတာပေါ့၊ ကျုပ်နည်းက မမှားနိုင်ပါဘူး။”

လူနှစ်ယောက်တို့သည် နောက်ဖေးဆောင်သို့ ဝင်သွားကြ၍
ဘကျော်လှသည် မဂ္ဂနီဆီယမ်ဓာတ်မှုန်နှင့် သံမှုန်များကို ဦးပေါလုံပြုလုပ်
သည့်အတိုင်း လုံထဲသို့ထည့်လေ၏။ မွဲတဲတဲအရောင်ရှိသော ကာဗွန်မှုန်
မှာမူ အမှတ်အသားမပါသော ပုလင်းနှစ်လုံး၊ သုံးလုံးတို့မှ သူ့အချိုးနှင့်
သူ ငဲ့ထည့်ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အတန်ငယ်ရှုပ်ထွေး၏။ ဤနေရာ
တွင် ဘကျော်လှသည် မကျင်လည်သော အမူအရာဖြင့် ဆေးမှုန်များကို
လောင်းထည့်သဖြင့် အချို့မှာ ကြမ်းပေါ်သို့ ဖိတ်သွားသေး၏။

လုံ ။ ။ “အို သတိထားကိုင်းမှပေါ့ဗျာ၊ သို့သော် သဘောကတော့
ဒီအတိုင်းပါပဲလေ၊ မမှားနိုင်ပါဘူး။ ဒါထက် ကျုပ်က
ရထားနောက်ကျ....”

လှ ။ ။ “ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ပြီးအောင်စမ်းကြည့် စေချင်
ပါသေးတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မှားတာရှိရင်လည်း
ပြင်ပေးရုံရှိတာပေါ့”

ဘကျော်လှသည် မီးတစ်ခြစ်ကိုခြစ်၍ လုံထဲမှဆေးမှုန်များကို
ရှို့လိုက်ရာ ဦးပေါလုံသည် စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

လုံ ။ ။ “ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားလုပ်တာ ဟန်ရကောင်းမှရမယ်
ဗျို့၊ သို့သော်လည်း အလေ့အကျင့်ရှိတော့ လက်လည်
သွားလိမ့်မပေါ့ဗျာ” လုံတစ်ခုလုံး ဖွေးဖွေးဖြူအောင်
ပူလာလာချင်း....

ဦးပေါလုံသည် လုံထဲမှဓာတ်ရည်ကို ကိရိယာကလေးထဲသို့
ဘကျော်လှလောင်းထည့်သည်ကို စောင့်ကြည့်နေသေး၏။ စိန်မဖြစ်

သောအခါ၌ ဆေးစပ်ပုံအချိုးအစား မကျသောကြောင့်ဟူ၍ ဆင်ခြေပေး နိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးပေါလုံသည် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဆေးပြင်း လိပ်ကိုခဲကာ စောင့်ကြည့်နေလေ၏။ ဘကျော်လှမှာမူ ကြမ်းပေါ်ဒူး ထောက်လျက် ကိရိယာကလေးထဲသို့ လက်နှိုက်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးပေါလုံ မှာ ဘကျော်လှ၏ လက်ထွက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ မျက်လုံးများ ပြူးသွားလေတော့၏။ အကြောင်းမူကား ဘကျော်လှ၏ လက်ဖဝါးထဲ တွင် စိန်ရိုင်းကလေး သုံးလုံးပါလာသည်ကို မြင်ရသောကြောင့်တည်း။

ဦးပေါလုံမှာ မျက်လုံးပြူးရာမှ နဖူးပေါ်တွင် ဆီးကင်းခန့်ပမာဏ ရှိသော ချွေးလုံးချွေးပေါက်များ ပေါ်ထွက်လာလေတော့၏။ မိမိကိုယ် တိုင် ငွေမြောက်မြားစွာ အကုန်အကျခံ၍၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ စမ်းသပ်ခဲ့ ပါလျက် စိန်မဖြစ်ဘဲ ဘကျော်လှအား မင်းတိုင်းကျေ ပြသရာတွင်မှ စိန် အကယ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်ပြင် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသမျှကို ဘကျော်လှအား တစ်ဝက်ပေးပါမည်ဟု စာချုပ်မိလျက်ရှိသည့်အတွက် ဇောချွေးပြန်ရခြင်းဖြစ်လေတော့၏။ ခုံလောက်ကို ဆားနှင့်လဲမိသော လူသည် အဖိုးတန်ကျောက်စိမ်းတုံးဖြစ်နေ၍ တစ်သောင်းဖြင့်ရောင်းစား ရသည်ဟု ကြားရသောအခါ၌ တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်ရသည် ဆိုသည့်နည်းတူ ဦးပေါလုံမှာလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် အကျိုးခံစား ခွင့်ရမည့်နည်းကို ငွေနှစ်ထောင်မျှနှင့် အကျိုးတစ်ဝက်ခံစားခွင့် ပြုမိသည့် အတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ရလေတော့၏။ ဦးပေါလုံ၏စိတ်ထဲ၌ မိမိအကုန် ခံခဲ့ရသော ငွေများ၊ အပင်ပန်းခံခဲ့ရသော အချိန်ကာလများသည် ကွင်း ကွင်းကွက်ကွက်ပေါ်လာလေတော့၏။ မိမိကိုယ်ကို အလွန်ကံဆိုးသည် ဟု ပြောမိခဲ့ခြင်းများမှာ အကယ်ပင် မှန်နေချေပြီဟူ၍လည်း အောက်မေ့ မိ၏။ ဘကျော်လှက စိန်ကလေးများကို မြင်ရသဖြင့် ရွှင်ပျသောမျက်နှာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် ဦးပေါလုံအား ဆဲလျက်ရှိသကဲ့သို့ အောက်မေ့မိ

လေတော့၏။

ဦးပေါလုံသည် မျက်လုံးများကို ပွတ်လျက် စိန်ရိုင်းတစ်လုံးကို ဘကျော်လှ၏လက်မှ ကောက်ယူကြည့်ရာ အစစ်အမှန်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ယင်းတို့မှာ မိမိ၌ရှိသော စိန်ကဲ့သို့ မကြီးသော်လည်း တစ်လုံး လျှင်ရှစ်ဆယ်၊ တစ်ရာမျှ တန်သည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်လေ၏။

ဦးပေါလုံသည် ဦးခေါင်းကိုကုတ်လျက် ယခင်က အချိုးအစား အတိုင်း ဆေးမှုန့်များကို ဘကျော်လှအား ရောစပ်ရန်စေခိုင်း၍ ဘကျော် လှလည်း ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ရောစပ်ကာ မီးရှို့ပြီးမှ ကိရိယာထဲသို့ ဓာတ်ရည်လောင်းထည့်လိုက်ရာ ထိုအခါတွင် ဦးပေါလုံကိုယ်တိုင် ကိရိယာထဲသို့ လက်နှင့်နှိုက်ကြည့်၍ စိန်ကလေးနှစ်လုံးကို တွေ့ခဲ့ရလေ ၏။

ဦးပေါလုံမှာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ဘဲ အတန်ကြာငေးကြည့် နေသေး၏။ ထိုနောက် ဦးခေါင်းကိုပွတ်ကာ စကြိုလျှောက်လျက် အတန် ကြာမျှ အကြံထုတ်သေး၏။ ဤသူငယ်ကား တစ်သက်ပတ်လုံး မိမိ ကြံစည်ခဲ့သော အလုပ်ကို ကံအားလျော်စွာ အောင်မြင်သွားလေပြီတကား ဟု အောက်မေ့မိ၏။ အကျိုးတစ်ဝက် ခံစားခွင့်ကို ငွေနှစ်ထောင်မျှနှင့် ရောင်းစားခဲ့မိသဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို စာချုပ်ကိုပျက်အောင် ဖန်တီးရမည်ဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိ၏။ နောက်ဆုံး၌ အကြံတစ်ခုရလာ ၍-

- လုံ ။ ။ “ဒီမလေ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့အလုပ်က အင်မတန်ကြီး ကျယ်တဲ့အလုပ်ဗျ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျုပ်သွားလို့မဖြစ် သေးဘူးလို့ စဉ်းစားမိပြန်တယ်”
- လှ ။ ။ “ဪ... ဟုတ်လား”
- လုံ ။ ။ “ဒီလိုလေဗျာ၊ ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်။ ခုနက်က ကျုပ်တို့

ချုပ်ထားတဲ့စာချုပ်ကို ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ခင်ဗျားကို ကျုပ်
က မန်နေဂျာအဖြစ်နဲ့ လခနဲ့ငှားထားရင် မကောင်းပေ
ဘူးလားဗျာ”

လှ ။ ။ “ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ၊ စာချုပ်ဆိုတာ လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ
ပြန်ဖျက်ပစ်လို့ ဘယ်ကလာဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

ထိုအခါ ဦးပေါလုံသည် ထိုစာချုပ်စည်းကမ်းအတိုင်း အလုပ်လုပ်
၍ ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ဆင်ခြေဆင်လက်နှင့် ယုတ္တိယုတ္တာ
ရှာဖွေကာ အနည်းနည်း ပြောပြလေရာ ရွေးကောက်ပွဲသို့ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်
မည့် အမတ်လောင်းများ နည်းယူဖွယ်ပင် ဖြစ်နေလေတော့၏ ။

ဘကျော်လှကမူကား ငွေအလုပ်ဖြစ်သည်ဆို၍ ငွေ လက်ဆုပ်
လက်ကိုင် မရဘဲ စာချုပ်ကိုလက်မလွှတ်နိုင်ဟု အတင်းတွယ်ကပ်လျက်
ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဦးပေါလုံက ဘကျော်လှပေးထားသော ငွေနှစ်
ထောင်ကို ပြန်ပေးမည့်ပြင် အပိုငွေတစ်ထောင်ပေး၍ လခငါးရာနှင့်
မန်နေဂျာခန့်ပါမည်ဟူ၍ပင် ပြောရသေးတော့၏။ ထိုအခါ ဘကျော်လှ
က လက်ထဲသို့ငွေရောက်မှ စာချုပ်ကို လက်လွှတ်နိုင်မည်ဆိုသဖြင့်
ဦးပေါလုံသည် မိမိ၌ရှိသော စိန်တစ်လုံးကို အဆောတလျင်ရောင်းချ၍
ဘကျော်လှအား စုစုပေါင်းငွေသုံးထောင်ပြန်ပေးသောအခါမှ ဘကျော်လှ
က စာချုပ်ကို လက်လွှတ်လေတော့၏။ စာချုပ်ပြန်ရပြီးသည့်နောက်
ဦးပေါလုံက အလုပ်ကိစ္စရှိသေးသည်ဟု ပြောသဖြင့် ဘကျော်လှသည်
မိမိအား နှင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိသည့်အလျှောက် တိုက်ပေါ်မှ
ဆင်းလာခဲ့လေ၏ ။

ဘကျော်လှ ဆင်းသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးပေါလုံသည်
နောက်ဖေးဆောင်သို့ ဝင်၍ ဘကျော်လှဆေးစပ်စဉ်က မိမိသတိပြု၍
မှတ်သားထားလိုက်သော ဆေးမှုန့်အချိုးအစားအတိုင်း လုံထဲတွင်စပ်၍

မီးရှို့ပြီးနောက် ကိရိယာထဲသို့ လောင်းထည့်ရာ မည်သည့်စိန်ကိုမျှမတွေ့ရချေ။ ၎င်းနောက် ဒုတိယအကြိမ် ဆက်ကာဆက်ကာ စမ်းသပ်ပါသော်လည်း ကိရိယာထဲတွင် စိန်ကြီးကိုလည်းမတွေ့၊ စိန်ကလေးကိုလည်းမတွေ့၊ ဘာစိန်ကိုမျှ မတွေ့ရသောအခါတွင်မှ ဦးပေါလုံ၏စိတ်ထဲ၌ တရေးရေး ရိပ်မိလာလေတော့၏။ မိမိသည် ဘကျော်လှအား ကိရိယာထဲသို့ စိန်ရိုင်းတစ်လုံးကို ထည့်ကာ မျက်လှည့်ပြသည့်နည်းတူ ဘကျော်လှကလည်း မိမိအား နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကျင်လည်စွာဖြင့် မျက်လှည့်ပြသွားသည့် အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်တွင်မှ “ကောင်းပေကွာ၊ ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်သွားပြီဟေ့” ဟု ရင်ဘတ်စည်တီးနှင့် ညည်းတွားကာ သဘောပေါက်ရစ်လေတော့သတည်း။

[ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၄၉]

ဓားဘိုးထွန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်း

ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်ခြင်းအလုပ်၌ ဝါသနာပါသော သူတော်စိန်သည် အင်္ဂလိပ်စာတတ် ခေတ်လူငယ်ဖြစ်သည့်အလျောက် ရော်ဘင်ဟု၊ အာစနီလူပင်း အစရှိသော အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုရပြီးနောက် တရားဥပဒေဖြင့် လက်လှမ်းမမီသော လူဆိုးလူမိုက်များကို ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသားများကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သော ဓနရှင်များကို ဖြစ်စေ၊ အလုပ်သမားများအပေါ်၌ စီးပိုးသောအလုပ်ရှင်များကိုဖြစ်စေ တတ်နိုင်သမျှသော နည်းအားဖြင့် ဆုံးမခဲ့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူကိုယ်တိုင် တရားဥပဒေကိုဖောက်ဖျက်ရာဖြစ်သော်လည်း သူတော်စိန်သည် မိမိတစ်ယောက်တည်း အနေဖြင့် အပြစ်ရထိုက်သော သူများကို အပြစ်ပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဆို၍ အနည်းငယ်မျှ ဆုတ်ဆိုင်းနှောင့်နှေးခြင်း မရှိချေ။ အချို့ကိစ္စများ၌ သူ့အားမိလျှင် ထောင်တန်းကျဖို့ သေချာသော်လည်း သူတော်စိန်သည် မိမိ၏ ပါးရည်နပ်ရည်ကိုအားကိုး၍ ထောင်ကိုလည်း မကြောက်၊ ဥပဒေကိုလည်း မရွံ့ဘဲပြုထိုက်သည်ထင်လျှင် ရဲဝံ့စွာပြုခဲ့သည်သာဖြစ်၏။ ပုလိပ်အရာရှိများသည် သူတော်စိန်၏ ကောင်းသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အပြစ်ကျူးလွန်ခြင်းများကို ရိပ်မိကြသော်လည်း တစ်

ကြိမ်တစ်ခါမျှ လက်ပူးလက်ကြပ် မမိသဖြင့် ဖမ်းဆီးရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မမိသည့်အတွက် လည်း ဝမ်းမြောက်သူများက ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ အကြောင်းမူကား သူတော်စိန်မှာ သာမန်လူဆိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကောင်းသော ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုနှင့် အပြစ်ကျူးလွန်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသောကြောင့် တည်း။

တစ်ခါတစ်ရံ သူတော်စိန်မှာ ဥပဒေကို ကျူးလွန်ရသည့်အတွက် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရသည့်ပြင် စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားကဲ့သို့ သူ၏အိတ်ထဲမှပင် စိုက်ထုတ်ကုန်ကျရသေး၏။ သို့ရာတွင် များသောအားဖြင့် မူကား အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ခေါင်းတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်ရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် နင့်လှအောင်ရလိုက်သည်သာ များပေ၏။

ရန်ကုန်မြို့ တာမွေတစ်ဝိုက် ဓားဘိုးထွန်းဆိုသူသည် လမ်းမတော်ဘိုးတုတ်၊ ပုဏ္ဏားဘထွန်းအစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များကဲ့သို့ပင် နာမည်ကျော်ကြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ အနေအထိုင်မှာမူ ထိုလူများထက်ပင် သားနားတင့်တယ်စွာ တခမ်းတနား နေထိုင်နိုင်၏။ သူ၏ ၁ နံပါတ် အလုပ်ကြီး တစ်ခုမှာ ထိုနယ်တစ်ဝိုက်ရှိ ပိုက်ဆံဝါးလားများထံမှ မိုက်ကြေးခွဲခြင်းအလုပ်ပင်ဖြစ်ရာ ဘွတ်ကီခိုင်များမှာ ထိုသူအား ကာကွယ်ကြေးဆို၍ လက်သိပ်ထိုး အခွန်ဆက်ကြရသည်သာ ဖြစ်လေသည်။ မကြာသေးမီက ဘီလပ်မှရောက်လာသော သွန်မဆင်အမည်ရှိ ဘွတ်ကီကလေးကမူ ဓားဘိုးထွန်း၏ မိုက်ကြေးခွဲခြင်းကို မပေးနိုင်ဆို၍ ငြင်းဆန်ခဲ့ရာ အတန်တန်သတိပေးသော်လည်း ခေါင်းမာလျက် ရှိသောကြောင့် ဘိုးထွန်းတို့လူစုသည် မြင်းပွဲမှအပြန်တွင် သွန်မဆင်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်ကြ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို သွန်မဆင်စာရေး ရော်ဂျီဆိုသူ ဘိုကပြားကလေးက မြင်လိုက်ရသည်တွင် ပုလိပ်အရာရှိများသည် ဓားဘိုးထွန်းကို

ဖမ်းဆီး၍ အခြားလူများနှင့် ရောနှောကာ စီတန်းပြသလေ၏။ ဂျော်ဂျီသည် ဘိုးထွန်းကို လူအုပ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြလိုက်ရကား ပုလိပ်များသည် ဘိုးထွန်းကို မသင်္ကာမှုဖြင့် ရမန်ခံကာ ချုပ်နှောင်ထားကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ပင် ဂျော်ဂျီမှာ ကျောက်မြောင်းဘက် ညဈေးတန်း၌ အိုက်စခရင်စားနေစဉ် ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲခြင်းခံရသဖြင့် ဒဏ်ရာအပြင်း အထန်နှင့် ဆေးရုံသို့တင်ပို့ထားရလေ၏။

သွန်မဆင် အသတ်ခံရသည်ကို ဂျော်ဂျီနှင့်အတူ မြင်လိုက်ရသော အညာသား စံမြင့်ဆိုသူတစ်ယောက်သည် ရှိသေး၏။ စံမြင့်သည် ရှေးယခင်က လူရှုပ်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သွန်မဆင်လက်အောက်၌ ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဓားဘိုးထွန်းတို့ လူသိုက်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဂျော်ဂျီ၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲသူမှာလည်း ဘိုးထွန်း၏ တပည့်များပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ရိပ်မိ၏။

သို့ရာတွင် ဘွတ်ကီသွန်မဆင်အား ဘိုးထွန်းတို့လူစုသတ်သည်ကို မိမိမြင်လိုက်ပါသည်ဟု သက်သေခံခဲ့သော် မိမိ၏ အသက်ကို ဖက်နှင့် ထုပ်ထားရမည့်အရေး တွေးမိသောကြောင့် သက်သေမခံလိုသဖြင့် တိမ်းရှောင်ပုန်းအောင်းလျက် ရှိ၏။ ပုလိပ်တို့က စံမြင့်ကို သက်သေထည့်လိုသဖြင့် အနံ့အပြား လိုက်လံစုံစမ်းလျက်ရှိရာ ဘိုးထွန်း၏ တပည့်များကလည်း သက်သေခံမည်စိုးသဖြင့် စံမြင့်ကို လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ စံမြင့်မှာ ပုလိပ်တို့မတွေ့စေရန် လည်းကောင်း၊ ဘိုးထွန်းတို့လူစုမတွေ့စေရန်လည်းကောင်း ခက်ခဲစွာ ပုန်းအောင်းလျက်ရှိလေ၏။

ဓားဘိုးထွန်းမှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အခြားလူဆိုးများနှင့်မတူဘဲ တဆောင်တယောင် နေထိုင်သည့်ပြင် ငွေဝင်မှန်သည့်အတွက်ကြောင့် ဘဏ်၌ပင် အထိုက်အလျောက် ငွေများအပ်နှံထားနိုင်သည် ဖြစ်သော

ကြောင့် နာမည်ကျော် ဝတ်လုံများကို ငှားရမ်း၍ အာမခံရဖို့ကြိုးစားလေရာ တစ်ဦးတည်းသော သက်သေမှာ စကားမေးမရရှိနေသော ကျော်ဂျီမျှသာဖြစ်သောကြောင့် ဝတ်လုံကြီးများ၏ ဥပဒေအကိုးအကားနှင့် လျှောက်လဲချက်ကြောင့် အာမခံရရှိလေ၏။ လူသတ်မှုပင် ဖြစ်စေကာမူ ဒိဋ္ဌမြင်သူတစ်ယောက်တည်းသာရှိ၍ ထိုတစ်ယောက်မှာလည်း တစ်ကြိမ် ပြင်နှစ်ကြိမ် စစ်ဆေးခြင်းခံရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် အမှုခပ်ပေါ့ပေါ့ဖြစ်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေသည်တွင် အာမခံရခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

*

တစ်နေ့သ၌ သူတော်စိန်သည် သိမ်ကြီးဈေးအနီး၌ ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်မှ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်တစ်ဘူး ဝယ်ခဲ့၍ လောဟာ စီးကရက်ဘူးထဲသို့ ပြောင်းထည့်ကာ လျှောက်လာခဲ့စဉ် မီးရထားလက်မှတ်ရုံဆိုင်ခွဲအတွင်းမှ ထွက်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် 'ဘယ်လဲကွဲ့ ခင်ခင်အေး' ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ရုပ်ရည်သနားကမားရှိသော်လည်း ပိုးဖဲတို့ဖြင့် မဝတ်ဆင်ဘဲ တိုဘရာကိုး လုံချည်ကလေးနှင့် လည်စည်းကလေးကို ပခုံးတင်ကာ ကပျာကသီသွားလာနေသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ငွေဝင်များသည့် အထက်တန်းစားကတော် တစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ မိန်းကလေးသည် သူတော်စိန်အား အနည်းငယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမှုအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် အသိအမှတ်မပြုဘဲ အတင်းထွက်သွားမည်ပြုပြီးမှ သူတော်စိန်ကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်ကို ဤကဲ့သို့ပြုရန် မလျော်ကြောင်း စဉ်းစားမိသည့်လက္ခဏာဖြင့် 'အလို အစ်ကိုကြီးလား' ဟု ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

စိန် ။ ။ "ဘယ်လဲကွဲ့ ပျာယီးပျာယာနဲ့၊ မင်းတို့လင်မယား

မတွေ့တာ အတော်ကြာသွားပါပြီ။ လာဦးလကွယ်၊ နို့အေးတစ်ခွက် သောက်သွားပါဦး”

အေး ။ ။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရှင်၊ ကျွန်မမှာ ကိစ္စကလေး အရေးကြီးနေလို့”

စိန် ။ ။ “ဘာကိစ္စလဲကွဲ့၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ ဘိုးစံမြင့်နဲ့လား၊ လာပါဦးကွယ်။ မင့်ကိစ္စ ဒါလောက်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ငါသိပါတယ်”

သူတော်စိန်သည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဈေးရှေ့တွင် ရပ်လျက်ရှိသော တက္ကစီတစ်စီးကို လှမ်းခေါ်၍ တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ရာ သူတော်စိန်ခေါ်ခြင်းကို ငြင်းပယ်လိုက်သောသူမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မပေါ်ပေါက်ဖူးသေးသည်ဖြစ်၍ ခင်ခင်အေးသည် မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ အင်တင်တင်နှင့်ပင် တက္ကစီပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ သူတော်စိန်လည်း ကားပေါ်သို့တက်ထိုင်၍ ဘုံဆာပျော်ပွဲစားရုံသို့မောင်းရန် ဒရိုင်ဘာအား အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် မောင်းလာခဲ့ကြရာ လမ်းခရီးတွင်...

စိန် ။ ။ “ခင်ခင်အေး တကယ်ပဲအရေးကြီးနေသလား”

အေး ။ ။ “အရေးကြီးလို့ပါ အစ်ကိုကြီးရှင်”

စိန် ။ ။ “ကိုင်း ဒါဖြင့် ဟိုတယ်ကိုမသွားကြပါနဲ့စို့၊ ဘိုးစံမြင့်နဲ့ တွေ့ရအောင် အိမ်ကို လိုက်ပို့ပါ့မယ်။ အိမ်က ဘယ်အရပ်မှာလဲ၊ ပြောစမ်း”

ခင်ခင်အေးသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးသေးဘဲ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ဆိုင်းလင့်လျက်ရှိ၏။

စိန် ။ ။ “ဘာကြောင့်လဲခင်ခင်အေး၊ အစ်ကိုကြီးကို အိမ်မလိုက်စေချင်လို့လား”

အေး ။ ။ (စိတ်ပြောင်းလဲလာသည့် လကွဏာဖြင့်) ‘အစ်ကိုကြီး

ကိုတော့ ယုံရတဲ့လူပဲလေ။ ကိုင်း... အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒါဖြင့် ဟိုတယ်မသွားကြပါစို့နဲ့၊ အိမ်ကိုပဲလိုက်ခဲ့ပါတော့။ ဟေ့ ဒရိုင်ဘာ၊ ဗိုလ်တထောင်ဘက် မောင်းပေတော့”

မော်တော်ကားသည် ကမ်းနားလမ်းဘက်သို့ ချိုးပြီးနောက် ထိုလမ်းတစ်လျှောက် ဗိုလ်တထောင်ဘက်သို့ မောင်းနှင်လျက်ရှိစဉ် သူတော်စိန်သည် စီးကရက်ဘူးကို ခင်ခင်အေးအေး ထုတ်တည်၍ မိမိကိုယ်တိုင် တစ်လိပ်ညှိသောက်ရင်း မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရှုကာ အကဲခတ်လာလေရာ ထိုမိန်းကလေး၏ မျက်နှာ၌ အခြားသူများနှင့်မတူသော အချက်တစ်ခုရှိပါသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အချက်ဟူ၍ကား ရုတ်တရက် ဖော်ထုတ်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲရှိ၏။ ထို့နောက်...

စိန် ။ ။ “ကိုင်း ခင်ခင်အေး၊ အစ်ကိုကြီးကို မှန်မှန်ဖွင့်ပြောမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အောက်ပြီးမေးနေရဦးမှာလား။ အခု ဘိုးစံမြင့် ဘာမှုဖြစ်နေသလဲ ပြောစမ်း”

ထိုသို့မေးရခြင်းမှာ ဘိုးစံမြင့်သည် အထက်တွင် အရိပ်အမြွက်မျှ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း တရုတ်ကလပ်များ၊ မြင်းပွဲများနှင့် ကစားပိုင်းများတွင် ကြမ်းပိုးထိုးခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ယခုတစ်လောတွင် ကောင်းမွန်စွာ အလုပ်လုပ်လျက် ရှိခဲ့ကြောင်းကို သူတော်စိန် မသိသေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဘိုးစံမြင့်သည် လူရှုပ်ကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း သူတော်စိန်အား တစ်ခါက ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ အကူအညီပေးခဲ့ဖူးသော ကျေးဇူးရှိသည့်အတွက်ကြောင့် အတုံ့အလှည့် သဘောဖြင့် မိမိတတ်နိုင်ခဲ့လျှင် အကူအညီပေးရန် အကြံရှိသဖြင့် ထိုကဲ့သို့မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

- အေး ။ ။ “အစ်ကိုကြီး ဘာပြုလို့သိချင်တာလဲ”
- စိန် ။ ။ “အစ်ကိုကြီးကို တစ်ခါတုန်းက ကျေးဇူးပြုဖူးလေတော့ တတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဖြစ်ရင် ကူညီချင်လို့ မေးတာပါ ခင်ခင် အေး”
- အေး ။ ။ “ဒါဖြင့်အစ်ကိုကြီးကို ဖွင့်ပြောရတော့မှာပဲ။ ဓားဘိုးထွန်းကရော၊ ပုလိပ်တွေကရော ကိုစံမြင့်ကို လိုက်ရှာနေတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့”
- စိန် ။ ။ “ဘာကြောင့်လဲကွဲ့၊ လက်မှတ်လိမ်ထိုးတဲ့ အမှုဖြစ်နေလို့လား”
- အေး ။ ။ “ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ဘွတ်ကီဒိုင်သွန်မဆင်ကို ဓားဘိုးထွန်းတို့ လူစုကသတ်တဲ့ကိစ္စမှာ ကိုစံမြင့်မြင်တယ်ဆိုပြီး နှစ်ဖက်စလုံးက လိုက်ရှာနေကြပါတယ်”
- စိန် ။ ။ “နို့ နေပါဦးကွဲ့၊ မင့်လူက သက်သေမခံချင်ဘူးတဲ့လား”
- အေး ။ ။ “အစ်ကိုကြီးကလည်း သက်သေခံရင် သေမှာပေါ့၊ ဓားဘိုးထွန်းအကြောင်း အစ်ကိုကြီးလည်း သိသားနဲ့”

သူတော်စိန်သည် ထိုလူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းစာများတွင် ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့် အခြင်းအရာများကို ပြန်လှန်စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် မိန်းကလေးကို မေးခြင်းထက် စံမြင့်ကိုယ်တိုင်ကို မေးခြင်းက သာ၍ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု သဘောရသဖြင့် ဆက်လက်၍ မမေးတော့ဘဲ ငြိမ်ဝပ်စွာလိုက်လာခဲ့ရာ မကြာမီ ဗိုလ်တထောင်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ခင်ခင်အေးသည် ကားကို လမ်းထောင့်တွင် ရပ်စေ၍ သူတော်စိန်က ကားခပေးလိုက်ပြီးနောက် အလွန်ရှုပ်ထွေးသော လမ်းကျဉ်းကလေး

တစ်လျှောက် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ တိုက်အိုကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်ကြလေ၏။ လမ်းပေါ်၌ကား ကော်ရင်ဂျီကလေးများနှင့် မြန်မာကလေးများသည် ညစ်ပတ်စုတ်ပေသော အဝတ်အစားများနှင့် အဝတ်စုတ်ဘောလုံးကစားလျက်ရှိကြရာ ဤအိမ် ထိုအိမ်တို့မှ ကုလားဒိုတီများ၊ ဆာရီများကို အမြင်မတော်သည့်နေရာတွင် ကိုးရီးကားရား လှမ်းထားကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် စုတ်ပဲ့သောလမ်းကို သာ၍ စုတ်ပဲ့အောင် ဖန်တီးပေးနေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ဘိုးစံမြင့်မှာ အလွန်အကောင်းကြိုက်၍ ခပ်ကြွားကြွားနေတတ်သော သူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ဤကဲ့သို့ စုတ်ချာသော အရပ်တစ်ခု၌ နေထိုင်ခြင်းသည်ပင်လျှင် အတော်အရေးကြီးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ၏။

နောက်ဆုံး၌ သုံးထပ်တိုက်အိုကြီးတစ်ခု၏ အပေါ်ထပ်သို့ အလွန်မှောင်မည်းသော လှေကားကြီးတစ်လျှောက် တက်သွားကြလေရာ ခင်ခင်အေးသည် အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သောအခါတွင် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်သည် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။ ထိုနောက် ခင်ခင်အေးနှင့် သူတော်စိန်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြ၍ သူတော်စိန်သည် ကုလားထိုင် အကျိုးတစ်လုံးနှင့် စားပွဲဟောင်းတစ်ခု ခင်းထားသည့် ဧည့်ခန်းကို ကြည့်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့နေစဉ် ခင်ခင်အေးက “ကိုစံမြင့်၊ ဟောဒီမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါလာတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ လူတစ်ယောက်သည် လက်တစ်ဖက်ကို နောက်ကွယ်ဝှက်လျက် နောက်ဖေးဆောင်မှ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာလေရာ သူတော်စိန်ကို မြင်သည်တွင်မှ သွားကိုဖြုလျက် ‘အလို... အစ်ကိုကြီးပါလား’ ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ဘိုးစံမြင့်မှာ ရုပ်ရည်သနားကမားရှိ၍ လူရည်သန့်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် ရွှေလက်ပတ်နာရီနှင့် ရွှေရှပ်ကြယ်သီးများ ဝတ်ထားသည့်

ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဝတ်ကောင်းစားကောင်း ခင်မင်၍ ဝင်ငွေအတော် ကောင်းဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းသိနိုင်ပေ၏။

ထိုအခါမှ ဘိုးစံမြင့်သည် နောက်၌ ဝှက်ထားသောလက်ကို ရှေ့သို့ ထုတ်လိုက်၍ ကိုင်ထားသော ဓားမြှောင်ကို ကြွက်လျှောက်ပေါ်သို့ ပစ် တင်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် ဘိုးစံမြင့်သည် သူတော်စိန်အား တစ်ခုတည်းသော ကုလားထိုင်ကိုပေး၍ သူကိုယ်တိုင် စားပွဲကလေးပေါ်၌ ထိုင်ပြီးလျှင် စကားစမြည် ပြောကြလေ၏။

မြင့် ။ ။ “အစ်ကိုကြီးကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ။ ဘီယာ ကလေး ဘာကလေး အတူတူမသောက်ရတာ ကြာလှ ပြီ။ ဟေ့... မခင်အေး၊ ရှိသေးမဟုတ်လားကွဲ့၊ တစ် လုံးလောက် ထုတ်ခဲ့ပါဦးကွယ်။ အစ်ကိုကြီး သောက်ရ အောင်’

ထိုအခါ ခင်ခင်အေးသည် တိတ်ဆိပ် ဘီယာတစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက် နှစ်လုံးကို ထုတ်လာ၍ စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်လေ၏။

အေး ။ ။ “ပြောသာ ပြောလိုက်ပါတော့ ကိုစံမြင့်၊ အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်မပြောပြီးပါပြီ”

မြင့် ။ ။ (ဦးခေါင်းကို ပွတ်လျက်) ‘ပြောပြီးရင် အဲဒါပါပဲ အစ်ကို ကြီး၊ ဘယ်လိုများ အကြံပေးစရာရှိသေးသလဲ’

ဘိုးစံမြင့်သည် ဘီယာပုလင်းကိုဖွင့်၍ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့ပေးပြီး နောက် စီးကရက်တိုတစ်ခုကို ပြာခွက်ထဲမှ ကောက်ယူ၍ မီးညှိလေ၏။ ၎င်းနောက်...

မြင့် ။ ။ “အစ်ကိုကြီးသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဟောဒီက မခင်အေးက ကြမ်းပိုးထိုးတဲ့ အလုပ်ဟာ မကောင်းပါဘူး၊ ပုလိပ်

ကြောက်ရ၊ လူဆိုးကြောက်ရနဲ့။ အလုပ်ကောင်းကောင်း
လုပ်ပါလို့ တကျည်ကျည်နားပူနေတော့ အလုပ်
ကလေးတစ်ခု ဝင်လုပ်ခါရှိသေး ကျွန်တော့်ဆရာ
အသတ်ခံရပြီး ဘိုးထွန်းတို့လူစုက ကျွန်တော့်နောက်
လိုက်နေကြတယ် ဆရာရဲ့။”

စိန် || || “ဒါတော့ ငါလည်း ကြားပြီးပါပြီ”

မြင့် || || “ဓားဘိုးထွန်းဆိုတာက ဆရာသိတဲ့အတိုင်း လူဆိုးတစ်
ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း
ဟိုတုန်းက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်လေတော့ နည်းနည်းပါးပါး
ဆက်ဆံခဲ့ဖူးတယ် ဆရာရဲ့။ ဒီခွေးမသားက ဟောဒီ
ခင်ခင်အေးကို အတင်းလူပျိုစကားပြောနေလို့
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဒေါသအလျောက် ရိုက်သတ်ဖို့
တစ်ခါနှစ်ခါ ကြံစည်ခဲ့ဖူးသေးတယ်”

အေး || || “သူ ဘယ်လိုပိုးပေမဲ့ ကျွန်မ မပါရင် ပြီးတာပဲ ကိုစံမြင့်”

မြင့် || || “အေးလေကွယ်၊ မင်းက မပါပေမဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ
မျိုးဟာ ကိုယ့်မယားကို လူပျိုစကားပြောတော့ ဘယ်ခံ
ချင်မလဲကွဲ့။ ဒီကောင်က ဘယ်လောက်ရိုင်းသလဲဆို
ခင်ခင်အေးကသာ သူ့ကိုကြိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်
ကို သူက သုတ်သင်ပစ်လိုက်ပါတယ်တဲ့ ဆရာ”

ဘိုးစံမြင့်သည် ပြောပြောဆိုဆို ရယ်လိုက်သေးသော်လည်း ရွှင်ပျ
သော ရယ်မောခြင်းမျိုးကား မဟုတ်ပေ။ ထိုနောက် ဆက်လက်၍-

မြင့် || || “ကျွန်တော့်ဆရာ သွန်မဆင်ကိုလည်း ကျွန်တော်ပြော
ပါတယ်။ ဘိုးထွန်းတို့လူစုဟာ ဆိုးတယ်နော်၊ သူ
တောင်းတာ ပေးလိုက်ရင် အေးလိမ့်မယ်လို့ပြောပေမဲ့

ကျွန်တော့်ဆရာက ဘိလပ်သားကလေးဆိုတော့ တော်တော်ခေါင်းမာတယ် ဆရာ။ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်က မျက်နှာညိုတစ်ယောက်ကို မိုက်ကြေးပေးရတယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်ရိုင်းသလေး ဘာလေးနဲ့ ဇွတ်ငြင်းနေတယ် ဆရာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း သွန်မဆင်ကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်ကြပါရောလား ဆရာ။ ဒီတုန်းက ကျွန်တော်လည်းပါတယ်။ ကျွန်တော်မြင်တာ ပြောပြရင်တော့ ပုလိပ်တွေအပေါ်မှာ ကျွန်တော်မျက်နှာရမှာပေါ့ ဆရာ’

စိန် || || “မင်းကလည်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးလေတော့ ပုလိပ်အပေါ်မှာ မျက်နှာရရင် ကောင်းတာပဲ မဟုတ်လားကွဲ့.”

မြင့် || || (သွားကို ဖြုလျက်) ‘မျက်နှာရမှာက နောက်၊ နံကြားအောက် သံမဏိအလျှိုခံရမှာက အရင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ဆရာ။ ဂျော်ဂျီကို သူတို့လုပ်ထားတာ ဆရာမကြားလိုက်ဘူးလား၊ ဂျော်ဂျီသာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအမှုမှာ သက်သေလိုက်တဲ့လူ ဟူသမျှကို ဒီလိုလုပ်မှာချည်းပဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီးသားပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့လင်မယား ဒီချောင်လာပြီး အသာကုပ်နေရတယ်၊ ငွေဝင်ကလည်းမရှိတော့ ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်း ခပ်နံနံနေရတာပဲ ဆရာ။ သို့သော် အသက်မသေ တော်သေးရဲ့လို့ အောက်မေ့ရတာပဲ’

ထိုအခါ သူတော်စိန်သည် အခန်းထဲရှိ ချိုးကျိုးနားရွက်ပဲ့ ဖြစ်နေသော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိ၏ ။

- စိန် || || “နေစမ်းပါဦးကွဲ့၊ ဒီလိုချည်းပဲ မင်းနေနိုင်ပါ့မလား။
ဘယ်လိုများ အကြံအစည်ရှိသေးသလဲ”
- မြင့် || || “ဒီလို ဆရာရေ၊ ကျွန်တော်က မြင်း ထရိန်နာကလေး
ဘာလေး လုပ်ဖူးလေတော့ မန္တလေးမြို့က မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်က သူ့မြင်းတွေကို လာလေ့ကျင့်ပေးရင်
တစ်လ ၅၀ ပေးမတဲ့။ စာရေးဖူးလေတော့ မန္တလေးကို
တိတ်တိတ်သွားဖို့ ခင်ခင်အေးကို လက်မှတ်အဝယ်ခိုင်း
လိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီမြို့က
ထွက်သွားရရင် ကြိုက်ပါပြီဆရာ”

သူတော်စိန်မှာ တစ်လ ၅၀ဝိ မက သုံးဖြုန်းလာခဲ့သော ဘိုးစံမြင့်
သည် လခ ၅၀ဝိနှင့် အလုပ်လုပ်မည်ဆိုခြင်းမှာ မယားဖြစ်သူ ခင်ခင်အေး
၏ ကောင်းမြတ်သော တိုက်တွန်းမှုကြောင့်ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု အောက်
မေ့၍ မိန်းကလေးအား စိတ်ထဲတွင်ချီးကျူးလျက် ရှိလေ၏။ မော်တော်
ကားပေါ်၌ရှိစဉ်က ခင်ခင်အေး၏ မျက်နှာ၌ ထူးခြားသော အချက်တစ်ခု
ရှိသည်ဟု မိမိအကဲခတ်မိခြင်းမှာ ထိုအခြင်းအရာပင်ဖြစ်သည်ဟု
သူတော်စိန် စိတ်ထဲ၌ ကွက်ခနဲသတိရမိပေ၏။ ဆိုလိုရင်းမှာ လူဆိုး
လူရှုပ်တစ်ယောက်၏ သားမယားဖြစ်သော်လည်း ကောင်းချင်သောစိတ်
ဓာတ် ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေ၏။

အထက်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူတော်စိန်သည် ကူညီထိုက်သည်
ထင်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ကူညီရန်အသင့်ရှိသည့်အပြင် ခင်ခင်
အေးကို မြင်သဖြင့်လည်း သူ၏ ခင်ပွန်းကို လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်
အောင် တိုက်တွန်းသွေးဆောင်မှုတွင် အကူအညီပေးလိုသော ဆန္ဒလည်း
ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူတော်စိန်သည် ဘိုးစံမြင့်နှင့်နာရီဝက်မျှ တိုင်ပင်ဆွေး
နွေးကြပြီးလျှင် သူ၏ အကြံအစည်များကို ဘိုးစံမြင့်အား ရှင်းလင်းပြောပြ